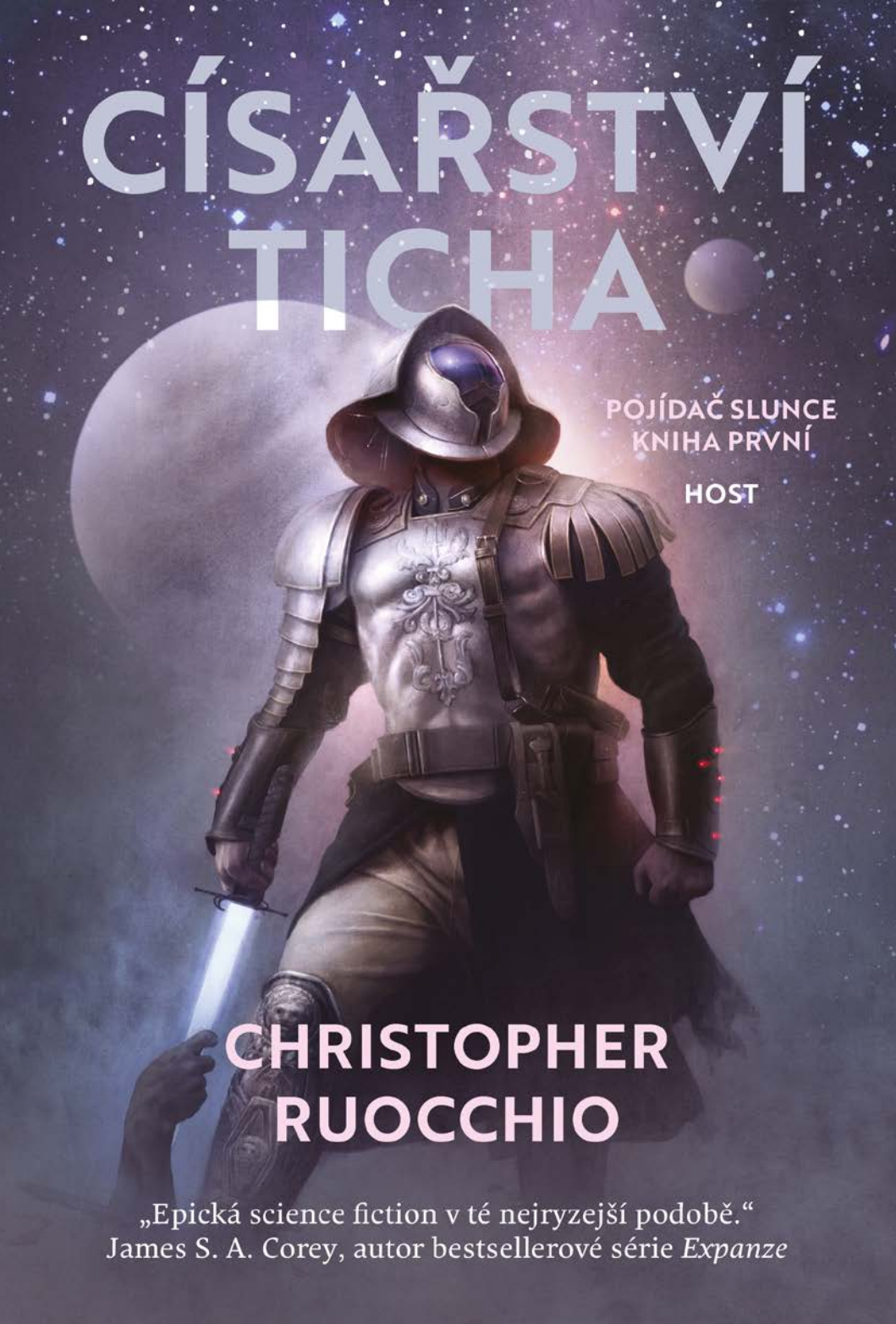


CÍSAŘSTVÍ TICHA

PÓJÍDAČ SLUNCE
KNIHA PRVNÍ

HOST



CHRISTOPHER
RUOCCHIO

„Epická science fiction v té nejryzejší podobě.“
James S. A. Corey, autor bestsellerové série *Expanze*

POJÍDAČ SLUNCE
KNIHA PRVNÍ



**CHRISTOPHER
RUOCCHIO**

**CÍSAŘSTVÍ
TICHA**

**PŘELOŽIL
ZDENĚK POLÍVKA**

BRNO 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Empire of Silence

Copyright © 2018 by Christopher Ruocchio

All rights reserved

Cover art by Sam Weber

Translation © Zdeněk Polívka, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2457-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2458-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2459-4 (MobiPocket)

*Mým prarodičům:
Albertovi a Eleanor. Deslan a Jamesovi.
Dokončit tuhle knihu trvalo dlouho.
Je mi líto, že má zpoždění.*

[illegible]

ਅੰਤਰਿ ਮਨੁ

ਧੁ ਧੁ ਚੀਕੀ ਚੀਕੀ ਓ ਆ ਝੇਲੀ:

ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ

ਫੇਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਧਾਏ ਅਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ:

TENTO SVAZEK JE VÝPOVĚDÍ POJÍDAČE SLUNCE
HADRIANA MARLOWA,
LÍČÍCÍ VÁLKU MEZI LIDSKÝM RODEM
A CIELCIN.
DO KLASICKÉ ANGLIČTINY PŘELOŽENO
TOREM PAULOSEM Z NOV BELGAERU
NA KOLCHIDĚ.

KAPITOLA 1

HADRIAN

Světlo.

Světlo toho zavražděného slunce mě stále spaluje. Skrze oční víčka vidím jeho záři mizející ze světa, žár toho krví zbroceného dne na mě doléhá připomínkou nesčetných dalších ohňů. Je v něm cosi posvátného, jako by to bylo světlo ze samotného království Božího, které tehdy sežehlo celý svět a miliardy životů v něm. To světlo s sebou nosím navzdychy vypálené kamsi do hlubin mé mysli. Nehledám výmluvy pro to, co jsem udělal, nic nezapírám a za nic se neomlouvám. Víím, co jsem zač.

Scholiasté by to nejspíš vzali od samého počátku: od toho, jak se naši dávní předkové potácejí ze soustavy Staré Země uvnitř skomírajících korábů a jako sokoli vzlétají vstříc novým a živoucím světům. Ale ne. Něco podobného by si vyžádalo víc svazků a inkoustu, než mi moji hostitelé dali k dispozici, a dokonce ani já, který mám víc času než kdo jiný, nemám na něco takového kdy.

Měl bych tedy snad vylíčit válku? Začít s cizáckými Cielcin, kteří se přičítají z hlubin kosmu v korábech připomínajících ledové hrady? Můžete si přečíst válečné příběhy, dohledat počty mrtvých. Statistiky. Nenajdete ale spis, který by vám pomohl pochopit, co bylo ztraceno. Města srovnaná se zemí, planety spálené na uhl. Nesčetné miliardy našich lidí násilně vytržených ze svých světů, aby sloužili jako potrava nebo otroci pro ta bledá monstra. Rody staré jako celá impéria zanikly ve světle a plamenech. Příběhů je bezpočet

a žádný z nich nedostačuje. Císařství má svou vlastní oficiální verzi, která končí mou popravou, Hadrianem Marlowem houpajícím se na oprátce všem světům na očích.

Nepochybuji, že tento svazek skončí pokrytý prachem kdesi v archivu, kde jsem ho zanechal, jen jako jeden rukopis mezi milionem podobných uložených v útrokách Kolchidy. Zapomenutý. Možná je to tak nejlepší. Svět už si užil dost tyranů, vrahů a genocid.

Možná se ale přece rozhodnete v četbě pokračovat, zlákáni představou díla sepsaného zrůdou stvořenou k mému obrazu. Nenecháte mě upadnout v zapomnění, protože prahnete po tom, dozvědět se, jaké to bylo, stát na palubě té nemyslitelné lodi a vyrvat srdce samotné hvězdě. Toužíte zakusit žár dvou civilizací stravovaných plameny a spatřit draka, ďábla nesoucího jméno, jímž mě obdařil můj otec.

Nechme tedy dějiny stranou, přeskočme politikaření a hřmotný postup impérií. Zapomeňme na počátky lidstva v ohni a popelu Staré Země, neberme v úvahu vzestup Cielcin z chladu a temnoty. Tyto příběhy jsou zaznamenány jinde, ve všech jazycích lidstva a jeho poddaných. Přikročme tedy k jedinému počátku, jenž mi náleží: mému vlastnímu.

Narodil jsem se jako nejstarší syn a dědic Alistaira Marlowa, archonta Meidujské prefektury, Řezníka z Linonu a pána Ďáblova odpočinku. Ten palác z černého kamene nebyl místem vhodným pro dítě, přesto to ale byl můj domov, kde jsem vyrůstal obklopený logothety a oplátovanými peltasty, již sloužili mému otci. Otec ovšem o dítě nikdy neměl zájem. Toužil po dědici, po někom, na koho přejde jeho díl Císařství a kdo se stane pokračovatelem rodu. Pojmenoval mě Hadrian, prastarým jménem bez významu vyjma vzpomínek těch, již ho nosili přede mnou. Jméno pro císaře, hodného vlády a následování.

Nebezpečné věci, tahle jména. Jsou svého druhu prokletím, určují osud, jemuž musíme dostát, nebo před ním utéci. Měl jsem dlouhý život, delší, než dokážou zajistit genové terapie užívané rody patřícími mezi imperiální nobilitu, a nosil jsem mnohá jména.

Během války jsem býval Hadrian Půlsmrtný a Hadrian Neumírající. Po válce se ze mě stal Pojídač slunce. Pro chudé obyvatelstvo Boro-seva jsem byl myrmidon zvaný Had. Jaddiané mi říkali Al Nerobis. Cielcin mě zvali Oimn Belu, ale častovali mě i řadou horších přízvisků. Byl jsem mnohým: vojákem i slouhou, kapitánem i kapitulantem, čarodějem i učencem a ne o mnoho víc než otrokem.

Před tímhle vším jsem ale býval synem.



Matka k mému porodu dorazila pozdě. Tomu, jak mě stáčejí z kádě, oba rodiče přihlíželi z galerie nad operačním sálem. Říká se, že jsem křičel, když mě scholiasté přiváděli na svět, a že jsem už při narození měl v ústech všechny zuby. Takto se odjakživa rodívala šlechta: bez zatěžování matky a pod drobnohledem Nejvyšší císařské akademie, jež dozírá na to, aby naše genetické odchylky nepřerostly do defektů, které hrozily znečistit naši krev. Krom toho, plození tradičním způsobem by vyžadovalo, aby rodiče sdíleli lože, na což ani jeden nehodlal přistoupit. Tak jako většina aristokracie se i moji rodiče brali z politické nutnosti.

Jak jsem se později dozvěděl, moje matka dávala před mým otcem přednost ženské společnosti, v rodinném sídle se zdržovala jen porskrovnou a po otcově boku stávala pouze při oficiálních příležitostech. Můj otec naproti tomu upřednostňoval svou práci. Lord Alis-tair Marlowe nebyl z mužů, kteří se oddávají neřestem. Můj otec vlastně ani nebyl z mužů, kteří by nějaké ty neřesti měli. Byl zcela posedlý svým úřadem a udržováním dobrého jména našeho rodu.

V době mého narození už Tažení od první bitvy s Cielcin u Cress-gardu zuřilo bratru tři století, dělila nás od ní však vzdálenost dobrých dvaceti tisíc světelných let napříč Císařstvím a otevřeným vesmírem, kde se Závoj rozvíral směrem k rameni Normy. Přestože se mi otec usilovně snažil vštípit vážnost celé situace, doma panoval klid, tedy snad až na odvody do imperiálních legií z řad

plebejců, které se opakovaly co deset let. Plavba na frontovou linii by nám i tou nejrychlejší lodí zabrala dekády, a přestože Cielcin představovali největší hrozbu, jaké lidstvo čelilo od zániku Staré Země, situace nebyla tak zoufalá, aby bylo podobnou cestu potřeba podstoupit.

Jak by se dalo očekávat od rodičů, jací byli ti moji, takřka okamžitě mě svěřili do rukou otcových sluhů. Otec se nepochybně vrátil k práci do hodiny od mého narození — nevíтанé vyrušení v podobě syna už mu beztak spolklo všechnen čas, který měl toho dne nazbyt. Matka se odebrala zpět do domu své matky, kde trávila chvíle ve společnosti svých sourozenců a milenek. Jak jsem naznačil, matka se ponurých obchodních záležitostí našeho rodu neúčastnila.

Ty se točily kolem uranu. Otcovy pozemky se rozkládaly nad jedněmi z nejbohatších ložisek v sektoru a naše rodina řídila jeho těžbu po celé generace. Peníze, které k otci tekly skrz Wong-Hoppe-rovo konsorcium a Svaz volného obchodu, z něj činily nejzámožnějšího člověka na Délu, bohatšího než samotná místokrálovna, moje babička.

Když se narodil Crispin, byly mi čtyři roky a můj mladší bratr se záhy projevil jako ideální dědic, čímž chci říci, že poslouchal otce na slovo — ačkoli možná jeho jediného. Ve dvou letech byl skoro stejně velký jako já v šesti a v pěti už mě přerostl o hlavu. Ten rozdíl jsem nikdy nedohnal.

Dostalo se mi veškerého vzdělání, které by se u syna prefekturního archonta dalo očekávat. Otcův kastelán, sir Felix Martyn, mě naučil bojovat s mečem, pásovým štítem i ruční zbraní. Ukázal mi, jak vystřelit kopí, a vyhnal z mého těla zahálčivost. Od Helene, hradní komorné, jsem se naučil etiketě: spletitostem úklony, potřesení rukou a formální mluvy. Osvojil jsem si tanec, jízdu na koni a na skifu i pilotování vesmírného plavidla. Od Abiathy, starého kanovníka, který se staral o zvonici a oltář ve svatyni Kaple, jsem se naučil nejen modlitbě, ale i skepticismu a tomu, že i kněží chovají pochyby. A od jeho nadřízených, převorů Svaté kaple terranské, jsem se naučil podobných pochyb střežit jako kacífství, jímž také

byly. A konečně tu byla moje matka, která mi povídala příběhy: příběhy Simeona Červeného, Cida Arthura a Kasie Soulier. Vyprávění o Kharnu Sagarovi. Klidně se smějte, ale v příbězích je magie, kterou není radno opomíjet.

Nakonec to však byl tor Gibson, kdo ze mě udělal muže, jímž jsem nyní, to on mi udělil moji první lekci. „Vědění je matkou bláznovství,“ říkával. „Pamatuj, nejvyšší moudrostí je schopnost uvědomit si vlastní neznalost.“ Podobné věci vykládal bez ustání. Vzdělal mě v rétorice, aritmetice a historii. Vyškolicil mě v biologii, mechanice, astrofyzice a filozofii. Byl to on, kdo mě naučil jazykům a probudil ve mně lásku ke slovům — v deseti jsem ovládal mandarštinu stejně dobře jako každé dítě mezihvězdných korporací a četl jsem ohnivou poezii z Jaddu, jako bych byl pravým akolytou tamní víry. A co je nejdůležitější, byl to on, kdo mi poprvé vyprávěl o Cielcin, o té vražedné, loupeživé, cizácké zhoubě, která nahlodává okraje civilizace. To on ve mně vzbudil fascinaci xenobity a jejich kulturami.

Mohu jenom doufat, že ho za to historie neztratí.



„To vypadá pohodlně,“ pravil tor Gibson hlasem připomínajícím zavan suchého větru v jinak nehybném vzduchu tělocvičny.

Pozvolným pohybem jsem se zvedl ze složitého průtahu, do kterého jsem byl složený, a stočením páteře jsem plynule přešel do další pozice. „Sir Felix s Crispinem tu budou co nevidět. Chci být připravený.“ Skrz klenuté okénko zasazené vysoko v kamenné stěně jsem zaslechl vzdálené volání mořského ptactva, jehož povyk tlumily hradní štíty.

Starý scholiasta s tváří netečnou jako kámen mě pozvolna obešel a vstoupil do mého zorného pole. Jeho nohy v pantoflích přitom šoupaly po mozaikové dlažbě. Čas mu sice ohnul hřbet, ale můj starý mentor byl stále vyšší než já. Jeho hranatá tvář se teď pod hřívou bílých vlasů usmívala a se svými licousy nepřípomínal nic menšího

než lva z místokrálovnina zvěřince. „Hádám, že máte v plánu mladého pána srazit pořádně na zadnici.“

„Na jakou?“ Pousmál jsem se a sehnul se dolů, abych se dotkl prstů na nohou, až mi z toho trochu zaskřípal hlas. „Na tu mezi ušima?“

Gibsonův slabý úsměv se vypařil. „Náleželo by, abyste se o svém bratru vyjadřoval slušněji.“

Pokrčil jsem rameny a utáhl jeden z tenkých pásků, které držely moji zápasnickou vestu splývající přes košili. Nechal jsem Gibsona stát, kde byl, a naboso jsem přešel ke stojanu, na kterém čekaly vystavené tréninkové zbraně, hned vedle šermířského kruhu — mírně vyvýšeného dřevěného pódia zhruba šest metrů napříč, na němž se odehrávaly duely. „Máme na dnešní ráno naplánovanou lekci, Gibsone? Měl jsem dojem, že nezačínáme až do odpoledne.“

„Cože to?“ Naklonil hlavu a přišoural se trochu blíž, až jsem si musel připomenout, že jakkoli se možná pohybuje bez obtíží, už to není žádný mladík. Tím nebyl již v době, kdy ho jeho řád pověřil výukou mého otce, kterému už také táhlo na tři sta standardních let. Gibson si přiložil svraštělou dlaň k uchu. „Co jste říkal?“

Otočil jsem se k němu a zkusil to jednodušeji, takže jsem narovnal záda, jak mě to učili, aby se můj hlas lépe nesl. Jednou jsem se měl stát archontem tamního starého hradu a řečnictví byla palatinova nejcennější zbraň. „Myslel jsem, že naše lekce má začít později.“

Nemohl přece zapomenout. Gibson nikdy nezapomínal, což by bývala mimořádná vlastnost, kdyby se nejednalo o ten nejzákladnější předpoklad pro to, čím byl: scholiastou. Jeho mysl vyškolili tak, aby nahradila daimónské přístroje, které byly zapovězeny nejsvatějším zákonem Kaple, a proto si zapomínání nemohl dovolit. „To ano, Hadriane. Později, jistě.“ Odkášlal si do lahvově zeleného rukávu a změřil si pohledem kamerový dron, který číhal těsně pod klenutým stropem. „Doufal jsem, že bychom si mohli promluvit v soukromí.“

Ztupený jednosečný meč mi mírně poklesl v ruce. „Ted?“

„Než dorazí váš bratr s kastelánem, ano.“

Otočil jsem se, vrátil meč zpět na jeho místo mezi rapíry a šavlemi a pohledem jsem také na moment zavadil o dron. Bylo mi jasné, že jeho optika je zaměřená na mě. Byl jsem koneckonců archontův nejstarší, a tedy pod stejnou ochranou — a drobnohledem — jako otec sám. Na Ďáblově odpočinku sice byly prostory, kde se dalo mluvit v opravdovém soukromí, ale žádný z nich se nenacházel poblíž tréninkového sálu. „Zde?“

„V claustru.“ Gibsonův pohled trochu roztěkaně padl na moje bosá chodidla. „Vy jste tu bez bot?“

Neměl jsem nohy rozmazleného šlechtice. Připomínaly spíš údy nějakého nevolníka, pokryté vrstvou mozolů tak tlustou, že jsem si klouby na palcích musel ovazovat páskou, aby se mi na nich nerozdírala kůže. „Sir Felix tvrdí, že bosé nohy jsou na trénink nejlepší.“

„Skutečně?“

„Prý je pak menší šance, že si vyvrtnete kotník.“ Zarazil jsem se, protože jsem si byl až příliš vědom času. „Náš rozhovor... Může to počkat? Budou tu každou chvíli.“

„Pokud jinak nedáte.“ Gibson pokynul hlavou a dlaněmi s krátkými prsty si uhladil předek roucha a bronzovou šerpu. Ve svém zápasnickém úboru jsem si v porovnání s ním připadal nepatřičně, byť jeho oděv byl ve skutečnosti prostý: obyčejná bavlna, ovšem umně obarvená do odstínu zelenějšího než život sám.

Starý scholiasta se chystal pokračovat, když vtom se dveře do tréninkového sálu se zahřměním rozlétly a za nimi se objevil můj bratr se širokým, vlčím úsměvem na tváři. Crispin byl mým pravým opakem: vysoký, zatímco já byl malý, hřmotné postavy, zatímco já byl vyzábělý jak proutek, obličej měl hranatý, zatímco ten můj měl špičatou bradu. Naše spřízněnost byla ale i tak nepopíratelná. Tak jako všichni Marlowové jsme oba měli vlasy černé jako uhlí, identickou mramorovou pleť, stejný orlí nos a vysoko klenutá obočí nad párem fialových očí. Oba jsme byli zjevnou výslednicí stejné genetické konstelace a naše geny byly pozměněny tímž způsobem, abychom zapadli do stejné formy. Palatinské rody — vyšší i nižší — zacházely do těch nejextravagantnějších krajností, aby si udržely vzezření,

kteře poučenému umožňovalo rozlišit jednotlivé rodiny na základě genetických znaků ve tváři i na těle se stejnou samozřejmostí, jako to lze učinit na základě erbů nošených na uniformách a malovaných na zástavách.

Ihned za Crispinem následoval kastelán s ostrými rysy, sir Felix Martyn. Byl oděný do koženého zápasnického úboru s rukávy vykašanými nad lokty. Pozvedl ruku v rukavici a promluvil jako první. „Ale copak! Dnes jsme si přivstali?“

Obešel jsem Gibsona a vydal se s nimi přivítat. „Jen se trochu protahuji, blahorodí.“

Kastelán naklonil hlavu na stranu a poškrábal si svůj chumáč zacuchaných šedočerných vlasů. „Výborně.“ Najednou si poprvé všiml Gibsona. „Tor Gibson! Jak nezvyklé vidět vás v tuto hodinu mimo claustrum!“

„Hledal jsem Hadriana.“

„Potřebujete ho?“ Rytíř si zahákl palce za opasek. „Máme mít lekci.“

Gibson rychle zavrtěl hlavou a sehnul se před kastelánem v drobné úkloně. „To počká.“ A rázem se tiše odebral ven ze sálu. Dveře se zabouchly a klenutým sálem se jako chrámem rozlehlo tlumené zadunění. Crispin na moment žertem napodobil Gibsonův nahrbený, plíživý krok. Probodl jsem ho pohledem a bratr projevil alespoň tolik slušnosti, že se zatvářil zahanbeně a dlaněmi si několikrát přešel přes uhlově černé strniště na temeni.

„Štítý plně nabitě?“ zeptal se Felix a spráskl ruce s tlumeným, koženým plesknutím. „Výborně.“

V legendách bývá hrdina takřka výlučně trénován nějakým ošlehaným poustevníkem, mystikem, jenž svoje žáky nechává pobíhat za kočkami, umývat vozidla a psát poezii. Říká se, že mistři meče z Jaddu — řečení maeskolové — tohle všechno praktikují a nezřídka že uběhnou celé roky, než se meče vůbec chopí. Ne tak já. Výcvik pod Felixovým vedením byla přísná, donekonečna opakovaná dřina. Každý den jsem trávil celé hodiny pod jeho dohledem a snažil se neztratit tvář. Žádný mysticismus, pouze výcvik, dlouhý a úmorný, dokud pro mě výpady a úhyby nebyly stejně samozřejmé jako dýchání.

Neboť mezi palatinskou aristokracií Sollanského císařství — jak mezi muži, tak mezi ženami — platilo umění se zbraní za hlavní ctnost, a to nejenom proto, že kdokoli z nás mohl aspirovat na rytířský řád či na službu v legiích, ale také proto, že souboje sloužily jako přetlakový ventil pro všemožné sváry a předsudky, u nichž hrozilo, že překypí do krevní msty. Každý zástupce rodu tak musel být připraven pozvednout zbraň na obranu své nebo rodové cti.

„Pořád ti ještě dlužím za minule,“ pronesl Crispin, když jsme dokončili rozcvičku a stanuli proti sobě na opačných koncích šermířského kruhu. Jeho masité rty se zkroutily do rozeklaného úsměvu, který mu dodával vzezření tupého nástroje, jímž také byl.

Oplatil jsem mu gesto vlastním úsměvem, ačkoli doufám, že ten můj působil o něco méně nadutě. „To bys mě nejdřív musel trefit.“ Kmitnutím jsem přivedl hrot svého meče do střežu a čekal na Felixův povel. Kdesi venku bylo slyšet vzdálené kvílení létáku prolétajícího nízko nad hradem. Hluk rozkmital lesklé hliníkové rámy oken a mně se při tom zvuku zjezily chlupy na celém těle. Posunul jsem dlaň na přezku svého tlustého pásku, která aktivovala energetickou zástěnu štítu. Crispin mě napodobil a opřel si čepel meče o rameno.

„Crispine, co to vyvádíte?“ ozval se kastelánův hlas, který jako bič prořízl ticho panující mezi námi.

„Co?“

Jako každý dobrý učitel sir Felix čekal, dokud si Crispin neuvědomí vlastní pochybení. Když pochopení nějakou dobu nepřicházelo, praštil hoča vlastním cvičným mečem přes ruku. Crispin vyjekl a proklál učitele pohledem. „Kdybyste si na rameno položil meč z nadhmoty, přišel byste o celou paži. Čepel *od těla*, hochu. Kolikrát vám to ještě budu připomínat?“ Nesměle jsem poupravit vlastní postoj.

„U nadhmotného bych nezapomněl,“ namítl Crispin chabě. Měl pravdu. Crispin nebyl žádný hlupák, pouze postrádal vážnost osobnosti, která dává tušit budoucí velikost.

„Teď mě oba poslouvejte,“ vybuchl Felix a utnul další Crispinovy námitky. „Jestli z vás obou neudělám prvotřídní bojovníky, váš otec

mě předhodí katarům. Jste obstojní, ale to vám ve skutečném boji nebude nic platné. Crispine, vy musíte zpevnit držení těla. S každým pohybem se otvíráte k protiútok. A pokud jde o vás,“ ukázal na mě cvičným mečem, „váš postoj je v pořádku, ale musíte se do toho opřít. Dáváte protivníkům příliš času na to se vzpamatovat.“

Přijal jsem jeho kritiku bez komentáře.

„Do střehu!“ zavelel Felix a přidržel čepel svého meče mezi námi. „Štíty!“ Oba jsme si poklepali na přezku, čímž se naše štíty aktivovaly. Energetická zástěna nebyla při rychlosti lidského šermu k ničemu, ale bylo dobré si během tréninku zvykat na její prostupnou membránu, která mírně ohýbala paprsky světla dopadající skrze ni. Roysovo ochranné pole dokázalo bez větších potíží odrážet vysokorychlostní projektily: zastavovalo kulky, zadržovalo plazmové paprsky a rozptylovalo elektrické výboje nervových disruptorů. S mečem však nic nenadělalo. Felix nechal čepel klesnout jako popravčí, jímž občas býval, dokud se tupý hrot nedotkl podlahy. „Ted!“

Crispin vyrazil přes startovací čáru kupředu s mocně napřaženým mečem, aby do něj vložil veškerou sílu v lokti a rameni. Ránu jsem viděl přicházet málem světelný rok dopředu, sehnul jsem se a úder mi prosvítl nad hlavou. Otočil jsem se na místě a opět jsem stanul ve střehu napravo od Crispina, kde se mi nabízel prostor k útoku na jeho nechráněná záda a rameno. Místo toho jsem ho odstrčil.

„Dost!“ zakřičel Felix. „Měl jste ideální příležitost, Hadriane!“

Podobným způsobem jsme za Felixova pravidelného okřikování pokračovali snad celé hodiny. Crispin se rval jako lev, divoce sekal z výšky a ze stran, dobře si vědom svého delšího dosahu, razance a síly. Pokaždé jsem ale byl rychlejší. Všechny jeho útoky mečem jsem odrážel svými vlastními, s každou ranou jsem zavrával směrem k okraji kruhu. Vždycky jsem byl vděčný za to, že mým prvním tréninkovým partnerem byl právě Crispin. Bojoval jako splašený nákladní vagon, jako takový ten bezpilotní kombajn, jehož rozpražená ramena žnou celá pole. Jeho mimořádná výška a síla mě připravily na bitvy s Cielcin, z nichž ti nejmenší se tyčili skoro dva metry do výšky.

Crispin se mi pokoušel zablokovat meč, stlačit ho k zemi, aby měl čas zaútočit mi na žebra. Už jsem mu na to jednou naletěl a cítil jsem, jak se mi pod vestou rozlézá modřina. Chodidly jsem šoupal po dřevěné podlaze a nechal jsem Crispina zaútočit. Ze samotné vehemence jeho úderů se mu v jednu chvíli smekla noha a já mu uštědřil facku do ucha. Zapotácel se, načež jsem mu zasadil úder mečem. Felix tlesknutím zastavil souboj. „Výborně. Jste trošku méně soustředěný než normálně, Hadriane, ale konečně jste ho trefil.“

„Dvakrát,“ dodal Crispin a třel si ucho, zatímco se stavěl zpět na nohy. „Sakra, ta sedla.“ Nabídl jsem mu ruku, ale on ji odrazil pryč a se zabručením se napřímil.

Felix nás nechal na okamžik vydechnout a hned nás zase postavil proti sobě. „Boj!“ Jeho meč se dotkl dřevěné podlahy a my se opět dali do díla. Crispin vyrazil vpřed, zrovna když jsem ho obkružoval zprava, a ohnal se mi po pravém boku. Zasáhl však jen můj připravený meč a prohnal se kolem mě. Se zaťatými zuby jsem zkusil otočku, ale na úder do zad už bylo pozdě. Slyšel jsem, jak Felix vydechl skrz zaťaté zuby.

Crispin se divoce otočil a zeširoka sekl do prostoru mezi námi. Věděl jsem, že úder přijde, a uskočil jsem mimo dosah. Udělal jsem nízký výpad vpřed. Crispin mi srazil meč a seknutím mi zamířil na pravé rameno. Včas jsem se vzpamatoval, otočil zápěstím a úder vykryl. Naše zbraně se zaklesly do sebe. Crispin nepouštěl svůj meč, ale vytočil se zády ke mně.

„Crispine!“ zakřičel kastelán frustrovaně, celý brunátný. „Co to ksakru vyvádíte?“

Razance Felixova hlasu Crispina na moment vyvedla z míry a já mu uštědřil pořádnou ránu do břicha. Bratr zaúpěl a zpod svrastělého obočí mě sežehl pohledem. Rytíř a kastelán vstoupil na kulaté pódium a temným pohledem si měřil mého bratra. „Čemu na ‚zlepšete držení těla‘ přesně nerozumíte?“

„Vyrušil jste mě!“ ozval se Crispin vysokým hláskem. „Snažil jsem se z toho dostat.“

„Měl jste meč!“ zalomil rukama Felix. „A druhou ruku! Znovu.“

Crispin vystřelil ze startovací čáry s mečem v obou rukou vysoko nad hlavou. Stočil jsem se doprava a rychle se ohnal vlevo, abych vykryl bratrovo divoké seknutí. Na oplátku jsem se pustil do bleskového výpadu na bratrova záda, ale Crispin se otočil a moji ripostu odrazil protiúderem. Oči mu žhnuly a cenil zuby. Srazil mi meč stranou, přikrčil se a nabral mě ramenem, až jsem vzduchem vyletěl ven z ringu. Dopadl jsem na podlahu a vyrazil si dech. Crispin se nade mnou tyčil jako pomalu dva metry vysoká hromada nakvašených svalů zahalených v černi.

„Měl jsi štěstí, bratře.“ Masité rty mu opět zkroutil ten krabatý úsměv. Kopl mě do žeber, až se mi bolestí svařil obličej a zalapal jsem po dechu. Když mi začal vysvětlovat, kterak bych ho ani nezasáhl, kdybych bojoval poctivě, vůbec jsem ho nevnímal. Pokud se do diskuse zapojil i sir Felix, tak jsem to nezaznamenal. Crispin se tyčil kousek ode mě. Skončil svůj proslov a otočil se k odchodu. Zahákl jsem mu jednu nohu za kotník a trhl. Poroučel se k zemi a obličejem sebou plácl na hranu pódia. Ve vteřině jsem byl na nohou a popadl jsem svůj meč. Jedno bosé chodidlo jsem mu zarazil do zad a na spánku ho poklepal stranou meče.

„Dost,“ okřikl nás sir Felix. „Znovu.“

KAPITOLA 2

JAKO HŘMĚNÍ V DÁLCE

Úzká okna Gibsonovy cely v claustru zela dokořán a shlížela na vnitřní nádvoří dvanáct poschodí pod sebou, kde služebnictvo zrovna opečovávalo okrasnou skalku. Z našedlé oblohy dovnitř proudilo bílé světlo a dávalo vyniknout nepořádku panujícímu ve starcově pracovně. Stěny místnosti byly věnovány knihovnám, k prasknutí napěchovaným všemožnými spisy, až z nich papír přetékal na podlahu, kde ležel mezi hromádkami dalších svazků jako padlý sních. V některých policích se povalovaly přihrádky s krystaly a cívky mikrofilmů, ovšem Gibsonovy knihy tu byly v přesile sto ku jedné.

Scholiasté byli čtenáři.

Zákaz technologií uvalený na jejich řád za dávné akty kacířství scholiastům zapovídal užití i té nejzákladnější techniky, která byla z rozhodnutí Svaté kaple terranské běžně dostupná šlechtickým rodům. Směli se věnovat pouze duševním činnostem, a knih — které se k myšlenkám mají podobně jako moucha k pryskyřici, v níž je lapená — si tak cenili ze všeho nejvíc. A takový byl i Gibson, pokroucený stařec v proseděném křesle, vyhřívaný se ve slunečních paprscích. Pro mě byl jako čaroděj z dávných příběhů, jako Merlinův stín vržený dopředu napříč časem. To jeho vědomosti mu ohýbaly záda, nikoli stáří. Nebyl to žádný obyčejný učitel, ale zástupce prastarého řádu filozofů a kněží, jenž sahal zpět k založení Císařství a ještě dále až k meričanským vládcům strojů, kteří vymřeli před dobrými

šestnácti tisíci lety. Scholiasté radili císařům, plavili se do temných končin mimo dosah sluncí a navštěvovali prapodivné planety. Pomáhali na svět přivádět nové vynálezy a vědomosti a disponovali pamětí a poznáním, kterými převyšovali běžné smrtelníky.

Chtěl jsem být jedním z nich, být jako Simeon Červený. Toužil jsem po odpovědích na všechny své otázky, prahl jsem po tajných a zapovězených naukách. Proto jsem Gibsona uprosil, aby mě učil cielsinskému jazyku. Hvězd sice může být bezpočet, přesto jsem však věřil, že Gibson je kdysi všechny znával jménem. Měl jsem pocit, že když budu následovat v jeho stopách život scholiasty, odhalím tajemství ležící pod povrchem hvězd, dostanu se i za ně a snad uniknu i otcově ruce.

Gibson mě při své nahluchlosti neslyšel vejít, a když se můj hlas najednou ozval za jeho ramenem, mírně nadskočil.

„Hadriane! U kostí Matky Země! Jak dlouho už tu postáváte?“

Vědom si své role žáka stojícího před učitelem jsem vysekl drobnou úklonu, kterou mě kdysi naučila moje instruktorka tance. „Jen pár okamžiků, messer. Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Cože to? Á! Ano, ano...“ Stařec si všiml zavřených dveří za mými zády a předklonil hlavu až k hrudníku. To gesto jsem dobře poznával: hluboko zakořeněná paranoia palácového veterána, potřeba zkontrolovat, zda je vzduch čistý od kamerových dronů a odposlechů. Ve scholiastově cele by žádné být neměly, ale člověk si nikdy nemohl být jistý. Soukromí a utajení: to byly skutečné poklady šlechty. Jak vzácné a drahocenné. Gibson upřel jedno oko barvy mořské šedi na mosaznou kliku a přešel z galaktického standardu do hrdelních tónů lothrianštiny, kterou žádný z palácových sluhů neovládal. „Nemělo by se to ani vyslovit. Rozkazy, chápete? Je zapovězeno o tom mluvit.“

To mě zarazilo a zaujatě jsem se posadil na nízkou stoličku, poté co jsem z ní nejprve odstranil komínek knih. Napodobil jsem svého mentora a v lothrianštině pravil: „Máte tu pěkný binec.“

„Není pražádné souvztažnosti mezi uspořádaností pracovního místa a lidské mysli.“ Scholiasta se s těmi slovy pokusil dlaní zkrotit

neposedný pramen šedých vlasů a připlácnout si ho k hlavě. Neúspěšně.

„Není snad čistota půl zdraví?“ zápasil jsem s tím podivným jazykem. Lothrianští nepoužívali osobní zájmena, neuznávali žádnou identitu. Slyšel jsem, že nemají ani jména.

Stařec si odfrkl. „Dnes jsme trochu hubatí.“ Zlehka si odkašlal a poškrábal se v huňatém licousu. „Nuže, to by stačilo. Tyhle zprávy nepočkají. Dorazily až včera večer, jinak byste se o nich dozvěděl už dříve.“ Zhluboka se nadechl a pomalu řekl: „Za týden se sem chystá výprava z Wong-Hopperova konsorcia.“

„Za týden?“ Tak mě to vyvedlo z míry, že jsem na moment zapomněl na lothrianštinu a vyhrkl jsem: „Jak to, že jsem o tom neslyšel?“

Scholiasta si mě přes zahnutý nos vážně změřil pohledem a v lothrianštině odpověděl: „Před pár měsíci dorazila série kvantogramů. Konsorcium se kvůli návštěvě odchyluje od obvyklých obchodních tras.“ Následující slova pronesl bez varování a bez obalu. „Cchaj Šen byl zasažen. Zničili ho Cielcin.“

„Cože?“ vypálil jsem po galakticku, zarazil se a lothriansky zopakoval: „*Iuge?*“

Gibson se na mě nepřestával dívat, očima se mi vpíjel do obličeje, jako bych byl měňavka ve zkumavce nějakého mága. „Flotila Konsorcia obdržela zprávu ze soustavy Cchaj Šen těsně před tím, než planeta padla.“

Není zvláštní, jak ty nejhorší tragédie v dějinách často působí prázdně a neskutečně, jako hřmění někde v dálce? Smrt jednotlivce, napsal jeden dávný král, je pohroma, ale genocida se dá pochopit jen skrze statistiku. Cchaj Šen jsem nikdy nespatriil, nikdy jsem nepustil svůj domovský svět na Délu. To místo pro mě nebylo víc než jméno. Gibson mluvil o osudu milionů, moje srdce však zůstávalo lehké. Možná mě budete považovat za zrůdu, ale žádná moje modlitba ani čin jim už život nepřinese ani neuhasí plameny stravující jejich svět. Podobně jako neuzdravím všechny muže a ženy zmrzačené Kaplí. Veškerá moc, kterou jsem vládl coby otcův syn, sahá tak daleko a jen tak daleko, jak to otec dovolí. Novinu jsem proto přijal

bez žehrání a můj počáteční šok pomalu nahrazovala otupělá odvdzanost. Najednou se ve mně vzedmulo něco hlubšího, cosi chladného a kalkuluujícího, a já řekl: „Hledají nový zdroj uranu.“ Znělo to, jako by to vyslovil můj otec.

Stín úsměvu, který scholiastovi přízračně přejel po tváři, mi prozradil, že mám pravdu, ještě než promluvil. „Znamenitě!“

„Kvůli čemu jinému taky?“

O slovo se na moment přihlásil jakýsi neduh stáří a Gibson si s hlasitým zasténáním poposedl. „Po zničení Cchaj Šenu se z rodu Marlowů stává největší licencovaný dodavatel uranu v celém sektoru.“

S polknutím jsem se předklonil a položil si bradu na ruce složené před sebou. „Chtějí uzavřít smlouvu? Na naše doly?“ Než ale Gibson stačil zformulovat odpověď, vytanula mi na mysli ponuřejší otázka, kterou jsem nemohl říct v lothrianštině. Místo toho jsem zašeptal: „Proč mě o tom nikdo neinformoval?“ Když Gibson chvíli nic neříkal, vybavila se mi jeho předchozí poznámka a vydechl jsem: „Rozkazy.“

„Da.“ Pokýval hlavou ve snaze přetáhnout mě zpět do lothrianštiny.

„Výslovně?“ vyštěkl jsem. „Rozkázal výslovně, abych se o tom nedozvěděl já?“

„Bylo nám nařízeno, abychom se o zprávy nedělili s nikým, kdo k tomu není autorizován útvarem propagandy nebo ze svolení samotného archonta.“

Postavil jsem se a celý bez sebe jsem pokračoval galaktickým standardem. „Ale já jsem přece jeho dědic, Gibsone. Neměl by...“ Všiml jsem si scholiastova zlostného pohledu a přepnul jsem zpátky do lothrianštiny. „Něco podobného by se přece nemělo tajit.“

„Nevím, co vám na to mám říct, chlapče. Na mou věru nevím.“ Přешel plyně do jaddštiny a na okamžik se zadíval z okna na sluhu, který zrovna pomalu stoupal po lešení táhnoucím se podél vitrážového okna ve stínu hradní zdi podpírané pilíři. Kdybych trochu natáhl krk, skoro bych mohl nahlédnout přes hradbu a spatřit ohromnou šedou plochu Apollanského oceánu, mizející v ohybu planety daleko na východě. „Dělejte, jako byste nic netušil, ale buďte ve střehu. Sám víte, jak podobná setkání probíhají.“

Zamračeně jsem si vcucel jednu tvář a po jeho vzoru pokračoval novým jazykem. „Ale Cielcin? Jsou si jistí, že šlo o útok?“

„Viděl jsem to na vlastní oči. Poslední vlna komunikace s Konsorciem obsahovala vedle oznámení návštěvy i balíček posledních záběrů z Cchaj Šenu. Váš otec nás s Alcuinem a logothety donutil strávit celou noc prohlížením záznamu. Není pochyb, že šlo o Cielcin.“

Dlouho jsme seděli bez hnutí. „Cchaj Šen není součástí Závoje,“ vypravil jsem ze sebe konečně. Závoj byl hvězdný pás za Kentaurovým ramenem galaxie, který zahrnoval většinu frontové linie ve válce s Cielcin. Sklopil jsem zrak ke svým dlaním. „Jsou čím dál troufalejší.“

„Podle posledních zpravodajství se válka nevyvíjí dvakrát nejlépe.“ Gibson ode mě opět odvrátil své zamlžené oči k oknu a pohledem přešel záměrně starobyle vyhlížející ozuby a čisté symbolické hradby, které obklopovaly naše rodinné sídlo. Sluha nadále postával na lešení a ručně leštil vitrážové sklo.

Opět se rozhostilo ticho a opět jsem to byl já, kdo ho prolomil. „Myslíte, že dojdou až sem?“

„Na Délos? Do Ostruhy?“ Gibson na mě upřel pohled a zamračeně stáhl huňaté obočí. „Od fronty nás dělí téměř dvacet tisíc světelných let. Řekl bych, že prozatím jsme v bezpečí.“

Pořád ještě v jaddštině jsem se zeptal: „Proč otec trvá na tom, držet přede mnou tajemství? Jak mám podle něj převzít vládu nad celou prefekturou, když mě nezahrnuje do jejích záležitostí?“ Gibson neodpovídal, a protože je v povaze mládí být k tichu hluchý, nepochytil jsem význam, který byl ve starcově mlčení ukrytý, ani odpověď, jež se mi v něm nabízela. Tvrdohlavě jsem pokračoval dál, zcela strháván tíhou otázky, kterou už jsem nemohl nadále odkládat. „Víš o tom Crispin? O návštěvě Konsorcia?“

Gibson mě obdařil dlouhým lítostivým pohledem a následně přikývl.

KAPITOLA 3

KONSORCIUM

V den příjezdu Konsorcia už nebylo možné zakrýt probíhající hradní přípravy. Wong-Hopperovo konsorcium, Yamato Interstellar, Rothsbanka a Svaz volného obchodu: tyto instituce sahaly daleko za hranice našeho Císařství a držely lidský vesmír pohromadě. Dokonce i satrapové a vladaři v odlehlém Jaddu se museli sklonit před vůlí průmyslu a můj otec přes všechnu svou důležitost zůstal pouhým provinčním správcem. V celém černém hradě, jemuž jsem říkal domov, nezbyl jediný kámen ani dlaždice, které by zůstaly netknuté, a nebylo sluhy, peltasta ani hradní stráže, jejichž uniforma by nezářila novotou. Vše, co šlo nachystat, nachystali: zahrady sestříhali, gobelíny vyklepali, podlahy navoskovali, vojáky sešikovali, pokoje pro hosty připojili k datasféře. A co bylo nejdůležitější — mě uklidili z hradu.

„Na to jednoduše nemáme dostatečné vybavení, vaše lordstvo,“ prohlásila zástupkyně Těžebního cechu. Lena Balem položila dlaně na desku stolu a její vínové nehty se zaleskly v načervenalém světle. „Rafinerie v Rednite Point zoufale potřebuje opravy a bez zlepšení kontaminačních opatření se úmrtnost dělníků do konce standardního termínu dost možná přehoupne přes pět procent.“ Z její složky jsem věděl, že je pomalu dvakrát starší než já, táhlo jí na čtyřicet standardních let. Vypadala tak staře. Její plebejská krev — prostá zá-sahů Nejvyšší císařské akademie — se zrcadlila v šedinách jejích zlatavých vlasů, ve vráskách v koutcích úst a očí a v povadlém svalstvu kolem spodní čelisti. Zub času už si na ní vybíral svou daň, ačkoli

ve srovnání se stoletími, která čekala mě, byla vlastně pouhé dítě. Nejspíš jsem na ni příliš zíral nebo se na moc dlouho odmlčel, protože se náhle zarazila a následně řekla: „Omlouvám se, ale měla jsem pocit, že o této věci budu hovořit s jeho lordstvem, vaším otcem.“

Potrásł jsem hlavou a letmým pohledem do zrcadla, táhnoucím se nad a za jejím stolem, jsem zkontroloval černě oplátované pel-tasty, kteří na mě čekali u dveří z šedého kovu a opírali se o násady svých energokopí strmicích do výšky nad jejich hlavami. Jejich tichá přítomnost mě na moment zarazila a zapudila úšklebek, jenž se mi rodil ve tváři. „Mého otce zaměstnává neodkladná záležitost, madame Balem, já jsem ovšem připraven vyslechnout veškeré vaše obavy. Pokud si ale přejete počkat, mohu mu o vašich problémech referovat osobně.“

Zástupkyně cechu sraštila hnědé obočí. „To nestačí.“

„Prosím?“

„Potřebujeme peníze na výměnu některých strojů!“ Uhodila dlaní do desky, až rozhodila hromádku datových schránek ležících na stole. Jedna mi spadla k nohám. Bez ptaní jsem se pro ni sehnul. To byla chyba, něco podobného se osobě mého postavení neslušelo. Hned jsem si představil otcův sinálý obličej, kdyby viděl, jak jeho syn pomáhá plebejci. Lena Balem nechala mé gesto bez komentáře a nahnula se ke mně přes desku stolu. „Některé naše radiační obleky jsou dvacet, pětadvacet let staré. Neposkytují dostatečnou ochranu pro naše horníky, messer Marlowe.“

Jedna ze strážů za mými zády bez vyzvání udělala půlkrok do místnosti. „Archontova syna budete oslovovat buďto ‚blahorodí‘, anebo ‚vaše lordstvo‘.“ Její hlas byl tlumený hledím rohaté přilby a hrozba vyzněla trochu vágně a neosobně.

Když si zástupkyně cechu uvědomila svoji chybu, její předčasně propadlá tvář zbělala. Měl jsem sto chutí stráž mávnutím ruky umlčet, ale hluboko uvnitř jsem si uvědomoval, že ta žena má pravdu. Otec by zástupkyni cechu nechal za podobnou opovážlivost sešlehat, já však nebyl Alistair Marlowe. „Chápu vaše rozhořčení, madame Balem,“ řekl jsem opatrně a pohled jsem přitom upíral kamsi nad

ženina skleslá ramena, „vaše organizace ale má své závazky. Požadujeme výsledky.“ Otec mi přesně vymezil rozsah toho, co smím během tohoto jednání říci. Co je ještě přípustné, abych si vynutil ženinu poslušnost. Všechno už jsem použil.

„Váš rod, blahorodí, nezměnil kvóty posledních dvě stě let a zároveň neučinil nic, aby vynahradil škody vzniklé na našem vybavení. Bojujeme předem prohranou bitvu. Čím víc uranu vytěžíme z vysoko položených oblastí, tím hlouběji musíme nevyhnutelně kopat. Během propadů půdy podél řeky jsme nedávno ztratili celou těžební soupravu.“

„Kolik bylo obětí?“

„Prosím?“

Opatrně jsem položil zachráněnou datovou schránku zpátky na okraj jejího stolu z falešného dřeva a dal jsem si přitom pozor, aby ležela hlavičkou nahoru. „O kolik dělníků jste při tom propadu půdy přišli?“

„O sedmnáct.“

„Máte moji nejhlubší soustrast.“ V očích plebejské ženy probleskl údiv, jako by ode mě očekávala cokoli vyjma toho sebenepatrnějšího projevu lidské laskavosti, jakkoli prázdné a bezvýznamné se to gesto mohlo zdát. Se slovy to tak bývá často. Přesto jsem cítil, že to musím zkusit. Byla to tragédie, nikoli statistika, a žena sedící přede mnou při ní ztratila lidi. Ze samého překvapení chvíli jenom seděla s otevřenými ústy.

Údiv byl ovšem vzápětí pryč. „K čemu je jejich rodinám vaše soustrast? Musíte s tím něco dělat!“ Za zády jsem zaslechl, jak se stráž, která předtím promluvila, chystá vykročit vpřed, ale včas jsem ji gestem zarazil, aniž si toho zástupkyně cechu všimla. Ta mezitím pokračovala: „Nejedná se pouze o nehody, vaše lordstvo. Naše technika je obstarožní — některé stroje pamatují mého děda, nechť ho Země přijme. Jak už jsem zmínila, problémem nejsou jenom těžební roboti, ale i rafinerie a čluny, na kterých plavíme koncentrovaný uran po řece. Každá součást těžebního provozu je na pokraji zhroucení a rozpadu.“

„Otec si libuje ve svých maržích.“ Patos a hořkost v mých slovech mě samotného překvapily. „Musíte však pochopit, že nejsem oprávněn vám v tuto chvíli nabídnout odškodné.“

„Potom ale budeme potřebovat peníze na náhradu alespoň části našich strojů, vaše lordstvo.“ Natáhla se přes stůl a z hromady papírů vytáhla jakousi malou kostku. „Momentálně naši muži a ženy v tunelech pracují s pomocí krumpáčů a lopat. Dělalí třináctihodinové směny.“ Její hlas nabral na síle. „Máte vůbec ponětí, kolik lidí je potřeba, aby nahradili výkon těch strojů?“

S tím, jak zástupkyni docházelo, že zvedla hlas proti šlechtici, jsem cítil, jak mi pomalu mizí úsměv ze rtů. Představil jsem si Crispina, jak nařizuje stráž, aby ženu srazila k zemi, a místo toho jsem zatnul zuby. Nebyl jsem Crispin ani otec. „Madame Balem, ty stroje se vyrábí mimo planetu.“ Nebyl jsem si jistý kde. „Vzhledem k tomu, že Cielcin plundrují kolonie v Závoji, je mezihvězdný obchod čím dál nákladnější. Je nesmírně obtížné...“

„Něco se přece musí dát dělat,“ přerušila mě a otočila kostkou v dlaních. Jak jsem ji sledoval, došlo mi, že to je pouhé těžítko. Na okamžik jsem měl za to, že se jedná o paměťový krystal, podobný těm, do kterých se nahrávají různé simulační hry a virtuální světy. Ale ne, nižší třídy na podobné vymoženosti neměly nárok. Měly odepřeny dokonce i základní technické znalosti o tom, jak vyměnit svou poničenou důlní techniku. Výrobní prostředky spočívaly zcela v rukou vznešených rodů a hrstky vyvolených konstruktérů, kteří pro ně pracovali. Vysoká technika, dokonce i zábavní zařízení jako simulační hry, patřila pouze smetánce. Tohle bylo těžítko a nic víc.

„Něco možná ano,“ souhlasil jsem tiše a vyhnul se jejímu ocelovému pohledu.

Než jsem stačil dokončit myšlenku, Lena mi skočila do řeči: „A současné doly zas tak dlouho nevydrží, milosti. Bez důlních strojů nemáme jak razit nové šachty, pokud tedy váš pan otec neočekává, že je budeme hloubit holýma rukama.“

Přesně to možná čeká, pomyslel jsem si a polkl. „Rozumím, madame Balem.“ Znovu jsem se nadechl.

„Tak proč s tím nikdo nic nedělá?“ Její hlas opět nabíral na síle. Rozhovor se mi začínal vymykat z rukou, pokud už se mi z nich tedy nevymkl. Lena Balem stiskla rudé nehty kolem ocelové kostky, jako by v pařátech svírala zkrvavené srdce.

„Zástupkyně cechu by se měla upamatovat, že ráčí hovořit se synem lorda Alistaira Marlowa.“ Tentokrát se ozval druhý peltast; oba byli otcovi hlídací psi.

Leniny tváře pobledly a žena se pomalu svezla zpět do křesla. Otcovo jméno mívalo v jeho zemích podobný efekt, stejně jako na zbytku Délu. Přestože náš rod byl pouze jedním v systému čítajícím sto dvacet šest nižších rodů oddaných vévodkyni a místokrálovně planety, byl zdaleka nejbohatší, nejvznešenější a nejbližší lady Elmiře. Otec poslední roky trávil čím dál více času na místokrálovině hradě v Artemii, a před mnoha a mnoha lety dokonce sloužil jako vykonavatel její vůle, když odcestovala mimo planetu. Nebylo nemožné, že zanedlouho budeme vyzváni opustit Meiduu i Ďáblův odpočinek, abychom se chopili léna a titulu na zcela novém světě, který bude patřit pouze nám.

„Velice se omlouvám, mylordo.“ Lena Balem odložila kostku, jako by ji tížila v ruce. „Odpusťte mi.“

Mávl jsem nad její omluvou rukou a opět jsem nasadil nejzdvořilejší úsměv, jakého jsem byl schopen. „Není co odpouštět.“ Kousl jsem se do rtu a pomyslel na strážce za zády, které si to rozhodně nemyslely. „Vaši stížnost samozřejmě předám otci. Pokud disponujete odhady ohledně nákladů na nové stroje a jejich přínosu, věřím, že lord Alistair a jeho rádci si je rádi prohlédnou.“ Pohledem na svůj terminál na záěstí jsem zkontroloval čas. Nemohl jsem se dočkat, až odsud budu pryč. Pořád jsem ještě mohl stihnout příjezd našich mandarských hostů. „Ještě bych vám poradil, abyste si ujasnila svoje priority, než předstoupíte před otce a jeho radu. Teď mě ale budete muset omluvit.“ Okatě jsem znovu pohlédl na obrazovku. „Mám neodkladnou schůzku.“ Postavil jsem se a moje židle zaskřípala na kachličkové podlaze.

„To nestačí, mylordo.“ Lena Balem také vstala a podívala se na mě shora přes svůj široký nos. „Lidé v těch dolech umírají pravidelně.

Potřebují přinejmenším dostatečné ochranné obleky. Naši horníci umírají kvůli radonu, záření... Mám fotky.“ Začala se prohrabávat snímky shromážděnými na stole, lesklými obrazy těl pokrytých lézemi a zkrabaceným masem.

„Vím.“ Otočil jsem se a moje ochranka vyrazila vpřed, aby mi stála po boku. Na stehnu jsem ucítil hrot své šermířské dýky. Na moment mě napadlo, že na mě ta žena zaútočí. S otcem by takto nikdy nejednala. Byl jsem příliš měkký. Otec by ji nechal sešlehat a nahou postavit na pranyř na meidujské Hlavní třídě. Crispin by ji sešlehal osobně.

Já pouze odešel.



„Úspěch, mylorde?“ zeptala se mě mladá poručice, jakmile se náš léták vznesl z cechovního komplexu v nižším městském okrsku ve stínu vápencových útesů. Pomalu jsme stoupali nad taškové střechy a míjeli obrovité věže Spodního města, načež jsme se včlenili do řídkého leteckého provozu nad metropolí. Pod námi se podél pobřeží prostírala Meidua jako nějaká anatomická kresba a nad ní strměla mocná akropole, na níž moji předkové zbudovali starobyrou rodovou pevnost.

Letmo jsem na poručici pohlédl a zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nikoli, Kyro.“ Náš léták prolétl sloupem bílé páry stoupající z pobřežní jaderné elektrárny a začal opisovat dlouhý oblouk přes vodu směrem k východní straně Ďáblova odpočinku. Z vrcholu akropole z bílého kamene se zdvihala černá žulová masa hradeb a za ní vyřázely gotické věže a pohlcovaly šedavé sluneční paprsky. Oproti vápencovým útesům, na kterých stál, působil hrad jaksi nepatřičně, jako by nějaká nelidská síla sáhla do samého srdce planety a vytáhla z něj tyto černé, ještě doutnající kameny, což se vlastně také stalo.

„To je mi líto, blahorodí.“ Kyra si zastrčila bronzovou loknu pod obruď své letecké čapky. Úkosem jsem pohlédl na dvojici peltastů

sedících vzadu, vědomý si jejich pohledů na mých zádech.

Předklonil jsem se v popruzích a řekl jsem: „Vy už jste s námi docela dlouho, že, poručice?“

„Ano, blahorodí,“ zavolala přes rameno a letmo se po mně ohlédla. „Už to jsou čtyři roky!“

Odpolední slunce dopadající skrz mraky jí zabarvilo tvář chladným plamenem a já po ní na okamžik zatoužil. Così v ní mi připadalo skutečnější než všechny palatinské dámičky, kterým jsem byl představen. Působila živěji. Lidštěji.

„Čtyři roky...“ zopakoval jsem a usmál se na cípek její tváře viditelný z mého místa na zadní sedačce. „Vždycky jste toužila přidat se k armádě?“

Zkoprněla, cosi v mém hlase ji vyvádělo z míry. Snad moje dikce. Nejednou jsem slyšel, že mluvím jako zloduch z nějaké eudoranské opery. „Chtěla jsem létat, blahorodí.“

„Tak to mám za vás radost.“ Přestal jsem studovat její tvář a zardělý jsem vyhlédl z okna na propletenec města — svého města — pod sebou, na jeho spletené uličky, které jako pavučina pokrývaly útesy mezi Dáblovým odpočinkem nahoře a mořem pod nimi. Spatřil jsem měděnkovou kupoli Kaple s devítkou minaretů strmicích k nebi jako kopí a na druhém konci hlavní třídy zase mohutnou elipsu arény, nyní vystavenou živlům. „Tady nahoře je krásně.“ Věděl jsem, že blábolím, ale pomáhalo mi to odvést pozornost od cíle naší cesty: mého otce a mandarské delegace, kterou přede mnou chtěl skrýt. Představil jsem si Crispina a ten jeho pokřivený úsměv. „Nejsou tu žádné starosti.“

„Snad až na ostatní létáky.“ Všiml jsem si zvednutého koutku jejích úst a na moment jsem zachytil mléčný záblesk jejího chrupu. Usmívala se.

Také jsem se usmál. „Jistě, jak jinak.“

„Létáte, blahorodí?“ zeptala se a rychle dodala: „Pokud tedy jeho lordstvu nevádí má zvědavost.“

Otočil jsem se na místě a pohledem zkontroloval párek peltastů usazených poblíž výstupní rampy v zadní části plavidla. Rukama

oděnýma v rukavicích pevně svírali kulatá madla zavěšená z šedého panelového stropu létáku. „Nevadí. A ano, létám. Ne tak dobře jako vy. Někdy se na mě poptejte sira Ardiana.“

Zasmála se. „Poptám.“

Nedařilo se mi setřást chmurný oblak, který na mě dosedal, a pokusil jsem se změnit téma. Pohled jsem nyní upíral do koberečku na podlaze kabiny. „Dorazila již delegace na hrad?“

„Ano, blahorodí,“ odpověděla a naklonila léták k strmému sestupu, který nás přivedl pod temeno útesu, kde končila organická skála a začínala černá dovezené žuly. Pohled na to staré sídlo takhle zespod ve mně z nějakého důvodu pokaždé vyvolával pocit, jako bych slyšel úder hromu. „Před několika hodinami.“

Přesně jak jsem se obával: propásnu ceremoniál. „Co dělá váš otec, Kyro?“ Neměl jsem v úmyslu tu otázku vyslovit nahlas, ale najednou byla venku — drobná a nebezpečná.

„Blahorodí?“

„Váš otec,“ zopakoval jsem. „Co dělá?“

„Pracuje v městském osvětlení, blahorodí.“

Moje rty se zkroutily v ubohém žertu. „Nechcete si to vyměnit?“



Hrad Ďáblův odpočinek, který byl výtvozem vznešenějšího věku, než je ten náš, byl sám o sobě rozlehlý jako celé město, ačkoli v něm nedlela ani desetina duší, jež se plahočily kolem jeho hradeb a pod nimi. Jeho první zdi vztyčili v době, kdy už hvězdy obtěžkávalo Sollanské císařství, osamocená lidská síla uprostřed kosmu, bez soka co do moci i majestátu. Ačkoli ty zlaté věky hřmění a krve byly již dávno pryč, pevnost přetrvávala a její změř věží a zdi podpíraných pilířů a klenutými oblouky trčela z kopce nad Meiduou jako zvětralé kosti. I přes všechnu svou impozantnost byla naše stará pevnost na tehdejší poměry spíše malá. Velká věž, masivní čtvercová bašta z oceli s průčelím z černého kamene, se tyčila pouhých

padesát poschodí nad úrovní prostranství, z něž vyrůstala. I tak ale zastiňovala ostatní hradní budovy, ba dokonce i minarety naší soukromé Kaple. Dvanáctipodlažní věžička scholiastského claustra, krčící se poblíž zahrad a obvodové zdi, vedle ní působila naprosto uboze. Kráčel jsem stíny kolonády směrem k Věži a podpatky bot mi cvakaly o mozaikovou dlažbu.

Svých stráží jsem se zbavil v hangáru a Kyru jsem zanechal nabíjet léták. Sám jsem však nebyl — po celé délce kolonády byli v pravidelných rozestupech rozmístěni lehkoodění peltasti a hopliti s rozložitými štíty a zbrojí z keramických plátů. Zástup stráží pokračoval podél velkého schodiště vedoucího k viaduktu, za nímž se u úpatí Věže rozvíralo hlavní nádvoří. Na vrcholu schodů jsem se protáhl skrz hlouček uniformovaných logothetů, kteří měli na starosti správu našeho kousku Císařství. I kdybych ale po cestě kráčel jako jediný, sám bych nebyl. Nikdo z nás nikdy nebyl úplně sám. Kamery se měly neustále na pozoru.

Prošel jsem kolem sochy Juliana Marlowa — dávno mrtvého, zvěčněného v sedle s mečem vzdorovitě vztyčeným směrem k nebesům — a vystoupal jsem po dlouhém mramorovém schodišti. Pokračoval jsem skrz hlavní bránu a na moment se zastavil, abych pokynul dámě Umě Sylvii, rytířce a liktorce, která stála na stráží u dveří.

„Můj otec?“ Moje otázka zazvonila v odpoledním vzduchu.

„Stále v trůnním sále, mladý pane!“ odpověděla Sylvia, aniž jakkoli narušila svůj bezchybný postoj.

Přešel jsem černobílou dlažbu a přes bronzovou explozi císařského symbolu jsem si to spěšně namířil k vnitřnímu schodišti. Z vysokých zdí splývaly těžké černé zástavy, dutým prostorem uprostřed Věže se nesla ozvěna kroků a trubky a doléhala až do třicátého z celkem padesáti poschodí stavby. Ta vznešená standarta, věčná pečeť mého otce, nyní pošpiněná mou rukou. Možná jste ji viděli. Křepčící rudý ďábel třímající trojzubec na pozadí černějším než sám vesmír a pod ním naše motto: *Meč, náš řečník*. Dva takoví ďáblové se na sebe šklebili před kovanými dveřmi do otcovy síně a zastiňovali jejich lomený oblouk i muže, kteří je strážili.

Zvláštní věc, tyhle dveře — masivní kusy odlité ze surového železa, ošetřené jakousi matnou pryskyřicí, která je měla chránit před rzi. Každá veřej sahala do výšky víc než tři mužů a byla téměř půl pídě tlustá, aby na ní jasně vynikl reliéf propletených lidských těl. Dveře musely vážit několik tun, ale díky soustavě těžkých protizávaží se pohybovaly zlehka a dokázalo je otevřít i malé dítě.

„Mladý pane!“ vykřikl sir Roban Milosh, nenápadný muž černé pleti s hustými kučeravými vlasy. „Kde se touláte?“

Přimhouřil jsem oči a chvílku trvalo, než jsem se uklidnil za pomoci tiché recitace scholiastského aforismu: „Vztek je slepota.“ *Vztek je slepota.* Pohlédl jsem na Robana a pravil: „Zdržel jsem se v Těžařském cechu, na otcův rozkaz. Jsou uvnitř?“

„Už dobrou půlhodinu.“

Nepříjemně si vědom svého neupraveného zevnějšku, divokého spletence přerostlých vlasů a nevkusně zmačkaného kabátce, jsem rytíře plácl po paži. „To znamená, že to nejnudnější už máme za sebou. Dovol.“ Prosmýkl jsem se kolem něj a položil dlaň na dveře. Druhý voják udělal krok vpřed a chytil mě za ruku. Nakvašeně jsem se otočil a zpražil hoplíta pohledem. Jeho přilba, tak jako většina helem bojových zbrojí, neměla hledí, ale pouze zvlněný keramický plát, který mu zakrýval obličej. Kamery mu vysílaly obraz na displej uvnitř masky, takže působil spíš jako socha než člověk.

„Lord Alistair nám zakázal vpouštět kohokoli dovnitř, dokud přijímá ředitelku.“ Rázným a rozhodným gestem mě odstrčil a pustil mě. „Lituji, mladý pane.“

V duchu jsem si narychlo zopakoval svou mantru, abych zapudil náhlý nával vzteku, a zároveň jsem se snažil příliš nesoustředit na hlodavý pocit úzkosti, který se zmocňoval mých vnitřností. Měl jsem se otočit a odkráčet. Bývalo by to snazší.

Místo toho jsem si odkašlal. „Ustup z cesty, vojáku.“

„Hadriane.“ Roban mi položil ruku na rameno. „Máme svoje rozkazy.“

Otočil jsem se k němu. Přiznávám, že pocit zmaru mě zbavil soudnosti. „Ruce pryč, Robane.“ Strčil jsem do dveří a otevřel je, než mě liktor nebo jeho poručík stačili zarazit. Dveře se neslyšně rozlétly

dovnitř. Nebylo cesty zpět. Otočil jsem se na hoplíta, který se mě užuž chystal zastavit, a probodl ho pohledem. Měl jsem otcovy oči a uměl jsem jich využít. Muž se zalekl.

Můj příchod nedoprovázela žádná fanfára, pokud jsem tedy nepočítal peltasty za dveřmi, kteří mi pokynuli bradou. Existuje určitá mez, po kterou jsou lidské oko a mysl ještě schopny docenit rozlehlost prostoru, ale za ní už nám majestát působí závrať. Trůnní místnost tuhle hranici překračovala: byla současně příliš vysoká, široká i dlouhá. Po obou stranách sálu se do dálky táhly řady černých pilířů a podpíraly klenbu pokrytou freskami vyobrazujícími zánik Staré Země a následnou kolonizaci Délu. Ačkoli to lidské oko nezaznamenalo, vzdálenost mezi podlahou a stropem se mezi vchodovými dveřmi a pódiem stojícím na konci sálu nenápadně smršťovala, takže archont se prosebníkovi jevil větší než jakýkoli normální člověk. Říká se, že podobného klamu používá i Trůn slunce na Fóru. Císař prý tak převyšuje i toho nejvznešenějšího vévodu své soustavy.

Trůn samotný byl zahalen stínem a z jeho opěradla vyřázela dvojice zahnutých rohů — ve skutečnosti se jednalo o žebra velryby mosazné —, které se tyčily až do poloviny výšky stropu a rozbíjely světlo dopadající z rozety za trůnem, takže postava na něm neustále tonula ve stínu.

Členové družiny Konsorcia stáli nastoupení před trůnem u úpatí pódia a siluety měli groteskně protažené vlivem mikrogravitace působící na plavidlech, ve kterých žili. Bylo jich celkem sedm, všichni ve stejných hábitech a v doprovodu dvou tuctů vojáků v matně šedých zbrojích, vybavených krátkými puškami namísto energokopí preferovaných otcovými jednotkami.

„Odpusť mi mou nedochvilnost, otče.“ Nasadil jsem svou řečnickou dikci ve snaze plně zužítkovat hodiny rétoriky s Gibsonem. „Schůze s představitelkou Těžařského cechu se protáhla déle, než bych si byl přál.“

„Co tady chceš?“ Z toho hlasu mi tuhla krev v žilách a duši mi zavanul studený vítr. Nejenže Crispin o jednání s delegací Konsorcia věděl, ale byl k němu i přizván.

Přešel jsem bratrovu podrážděnou otázku a dokráčel na deset kroků od zástupu otcových hostů nastoupených před trůnem. Stále přede mnou ležel stín vrhaný tím rozložitým křeslem a otec se mi zatím jevil jako černá šmouha uprostřed zšeřelé masy slonoviny a kutého železa. Poklekl jsem před trůnem na jedno koleno a pokynul hlavou směrem k mandarské delegaci. „Vážení hosté,“ — po Crispinově zakňourání mě těšila hloubka mého kovaného hlasu — „odpusťte mé zdržení. Zaměstnala mě místní záležitost.“

Jedna z vytáhlých delegátek udělala pár kroků ke mně. „Povstaňte, prosím.“

Uposlechl jsem a delegátka se obrátila k otci. „Co se tu děje, lorde Alistaire?“

Otec se na trůně zavrtěl. „Můj nejstarší syn, ředitelko Feng.“ Jeho hlas, který by měl znít stejně povědomě jako můj vlastní, mi byl úplně cizí.

Žena, jež mě oslovila, pokynula hlavou a se zašustěním šedých rukávů spustila kostnaté ruce podél těla. „Ach tak.“ Místností se rozlehl šoupavý zvuk nohou zbylých členů Konsorcia obutých v pantoflích.

„Posaď se.“ Moje oči si postupně navykaly na hluboký stín vrhaný trůnem a otcova silueta začínala nabírat ostřejších obrysů. Podobal se mi víc než Crispinovi; genetické tkalcovství otci nadělilo vytáhlou, pevnou postavu a orlí tvář s ostře řezanými rysy. Stejně jako já neholdoval místní módě. Dlouhé vlasy nosil sčesané dozadu a pod ušima se mu lehce kudrnatily. Měl chladnou, hladce oholenou tvář a fialové oči, které necitelně shlížely na dění pod ním. Polkl jsem a se zrakem upřeným na trojici židlí stojících napravo pod strmicím trůnem jsem se protáhl kolem ředitelky Feng a její družiny. Osamocený Crispin seděl na té nejbližší otci. Zastavil jsem se a shlédl na bratra přísným pohledem, jakým se na mě díval otec. „Přesedni si, Crispine,“ pravil jsem tiše.

Bratr ke mně pouze zdvihl obočí, doufaje — naprosto správně —, že před hosty nebudu tropit scénu. Nepokračoval jsem. Na to jsem byl příliš velký džentlmen. Zůstával jsem ovšem natolik dítětem, že

jsem popadl židli z rudého dřeva stojící vedle něj a vynesl ji na druhý stupínek pódia. Usedl jsem, nedbaje na tiché rozhořčení číšící z otce dlícího na temném trůně.

KAPITOLA 4

ĎÁBEL A DÁMA

„Tohle zrovna nebylo tvoje nejrafinovanější vystoupení, Hadriane.“ Matčin hlas hladce pronikl skrz temné panelové dveře dělící mou šatnu od mé ložnice. Kontraalt; bohatý na tóny přízvuků délské aristokracie; vytříbený desetiletími řečnění, oficiálních večeří a zábav. Matka byla povoláním libretistka a filmařka.

„Crispin by se nehnul,“ byla jediná odpověď, na kterou jsem se zmohl, protože jsem právě zápasil se stříbrnými knoflíčky na své nejhezčí košili.

„Crispinovi je patnáct a je náramně popudlivý.“

„Já vím, matko.“ Přehodil jsem si nárameníky přes hlavu a utáhl je. „Nechápu, proč mě do toho otec... nezahrnul.“

Ze zastřenosti matčina hlasu jsem poznal, že se ode dveří šatníku přesunula k vysokému oknu s výhledem na moře. To dělávala často. Lady Liliana Kephalos-Marlowe přirozeně tíhla k oknům. To jsme měli společné — touhu po tom, být někde jinde, kdekoli. „Skutečně se na to musíš ptát?“

Nemusel jsem. Namísto odpovědi jsem si oblékl vestu z hedvábí a sametu a uhladil si límeček. Adekvátně ustrojený jsem otevřel dveře a vešel do ložnice. Letmý pohled mi prozradil, že matka se k oknu skutečně přesunula. Moje komnaty se nacházely vysoko ve Velké věži, vestavěné do severovýchodního rohu jejího čtvercového půdorysu. Odtud se mi skýtal výborný výhled na vlnolam a oceán za ním. Dohlédl jsem na míle daleko až k Větrným ostrovům

matně vystupujícím na obzoru, které z mořské hladiny ani nebyly vidět. Matka se ke mně otočila. Nikdy nenosila černou, nikdy si ne-navykla na barvy a symboly otcova domu. Pocházela z rodu Kephálů. Její matka, místokrálovna, byla vévodkyní celé planety a matčin oděv to dával znát. Pro tuto příležitost — banket na počest Adaeeze Feng a její družiny — si oblékla důmyslné šaty z bílého hedvábí, které její postavu obepínaly tak těsně, že musely být syntetické. Na rameni byly sepnuté zlatou broží vyvedenou do tvaru kephalského orla. Medově bronzové vlasy měla sčesané dozadu, kde jí v drobných loknách volně spadaly přes uši. Byla krásná způsobem, jakým byly krásné všechny palatinské ženy. Zapomenutá Sapfó vyvedená v živoucím mramoru — a stejně chladná.

„Máš příšerný účes.“

„Děkuji ti, matko,“ odsekl jsem odměřeně a přehodil si zvlněnou ofinu za ucho.

Červené rty lady Lilianny se rozevřely, jak hledala slova. „To nebyl kompliment.“

„Nebyl,“ souhlasil jsem a vsoukal se do fraku s rodovým ďáblem vyšitým nad levým prsem.

„Vážně by ses měl nechat ostříhat.“ Poodešla od okna a bělostnými prsty mi začala srovnávat klopky.

„Otec si mě už tak plete s Crispinem ažaž.“ Bez dalšího komentáře, ovšem se svým nejbřitčím pohledem jsem ji nechal upravit mi límeček. Ona sama měla oči barvy jantaru a působily mnohem vřelejším dojmem než ty otcovy. Té vřelosti se mi ale příliš nedostávalo. Věděl jsem, že být po jejím, trávila by čas s rodinou a přítelkyněmi v Artemii, a nikoli s námi Marlowovými v tomto zšeřelém, chmurném sídle, obklopená našimi chladnými pohledy a ještě chladnějšími způsoby, z nichž ty otcovy byly nejmrazivější.

„Nic podobného přece nedělá.“ Z její úsečné, tlumené reakce jsem vytušil, že se má poznámka minula cílem.

„Takže mě tedy nechce nahradit Crispinem?“ S brucením jsem ji nechal uhladit mi zmuchlaná ramena.

„A není to přesně to, co si přeješ?“

Jen jsem zamžikal. Neměl jsem jak na to odpovědět, aniž bych zároveň narušil vratkou rovnováhu svého světa. Co jsem na to měl říct? Ne? O otcovu práci jsem přece nestál o nic víc než o titul Vrchního strategose orionských legií. Ano? To by ovšem znamenalo, že by se vlády ujal Crispin, a to... to by byla katastrofa. Netoužil jsem po otcově trůně a zároveň jsem nechtěl, aby ho získal Crispin.

Matka se ode mě odlepila a vydala se zpět k oknu. Podpatky jí klapaly o kachličkovou podlahu. „Nepředstírám, že bych znala otcovy plány...”

„Jak bys taky mohla?“ Vypnul jsem se do své plné a nepříliš působivé výše. „Skoro tu nejsi.“

Matka se neohradila, dokonce na mě ani nepohlédla. „Znáš někoho, kdo by zůstal, mít tu možnost?”

„Sir Felix tu zůstává,“ opáčil jsem a stáhl si sako níž přes svoje utlá ramena, „i Roban a další.“

„Vidí jenom možnost polepšit si. Statky, vlastní tituly. Pevnůstky.“

„Nezůstávají z oddanosti otci?”

„Nikdo z nich tvého otce nezná, snad až na Felixe. Já se za něj provdala, a ani tak nemohu tvrdit, že bych ho znala.“

Věděl jsem to, ale slyšet to — slyšet, že mí rodiče jsou si cizí — mě pokaždé rozbilo na kousky. Skoro neznatelně jsem pokýval hlavou a vzápětí si uvědomil, že matka otočená zády to nemohla vidět. „Důvěrností zrovna neoplývá,“ řekl jsem nakonec a musel se zamračit.

„A ty bys také neměl, pokud tu budeš vládnout.“ Lady Liliana se pootočila a pohlédla na mě přes bronzové lokny. Její jantarové oči působily tvrdě a znaveně. Mám dojem, že tehdy jsem si poprvé všiml jejího stáří — nikoli rané dospělosti, kterou ukazovala navenek, ale těch bezmála dvou století, jež skrývala pod povrchem. Ten pocit se rázem vytratil a ona pokračovala: „Budeš muset své lidi vést, a ne jim stát po boku.“

„Pokud budu vládnout?“ zopakoval jsem.

„Pořád nic není jisté,“ odpověděla. „Stále si ještě může vybrat Crispina nebo si z laboratoře vyžádat třetího potomka.“ Věděla, co

se chystám namítnout, a dodala: „To, že vláda v rodě Marlowů doposud vždy přešla na nejstaršího potomka, ještě neznamená, že tomu tak být musí. Zákon tvému otci dovoluje, aby si dědice zvolil. Nepředpokládej nic.“

Trochu dotčeně jsem odpověděl: „Dobrá. Stejně na tom nesejde, to je...“

Přerušila mě. „Přesně tak, nesejde na tom. A teď už pojď, nebo přijdeme pozdě.“



Než došlo na moučník, musely se snad zrodit a zaniknout celé hvězdy. V tichosti jsem proseděl přípitky, podávání salátu i nekonečná kolečka číšníků přinášejících nové pokrmy a sklízějících ze stolu. A naslouchal jsem, až přespříliš dobře si vědom hněvu, který podobně jako gravitace zakřivoval čas a prostor v okolí mého otce. V duchu jsem se radoval, že mě ředitelka se svou výpravou odsunula daleko z mého obvyklého místa po otcově pravici. Od mého pozdního příchodu do trůnního sálu již uplynul celý den a otec na mě stále ještě nepromluvil. To samo o sobě nebylo nic zvláštního, ovšem fakt, že jsem se dopustil toho, čeho jsem se dopustil, a pořád ještě čekal na pokárání, ve mně vzbuzoval obavy.

A tak jsem jedl, naslouchal a prohlížel si ty zvláštní, téměř nelidské tváře hodnostářů Konsorcia. Tihle plutokraté trávili celý život v kosmu a ani všechna falešná gravitace na palubě jejich obřích rotačních korábů nedokázala zabránit jejich proměně. Nebýt genetické kúry, která byla skoro stejně přísná jako ta moje, nebyli by se schopni na povrchu Délu — který měl o desetinu silnější gravitaci než Země — ani postavit, místo toho by skončili rozplácnutí na podlaze a lapali by po dechu jako kostnaté ryby uvízlé na pláži.

„Cielcin to s tím útokem za hranici Závoje přehnali,“ pravila Sün Kung Su, jedna z mladých představitelk Konsorcia. „Císař by to neměl tolerovat.“

„Císař jim to také netoleruje, Sün,“ upozornila ji mírně ředitelka Feng. „Proto jsme s nimi ve válce.“ Prohlížel jsem si ji. Tak jako všichni zástupci Konsorcia byla i ona zcela holohlavá a její modifikované lícní kosti a tvarovaná obočí zvýrazňovaly její šikmé oči. Plet měla tmavší než zbytek výpravy, skoro v odstínu kávy. Pootočila se a oslovila moje rodiče usazené v čele tabule. „Vládce Jaddu příslibil armádě dvanáct tisíc lodí pod velením svého vnuka, zvaného Černoluna. Dokonce i klany z Tavrosu se dávají do pohybu.“

Otec odložil svou sklenku kandarenského vína na stůl a na okamžik se strojeně odmlčel. Poté odpověděl: „Jsme si toho vědomi, madame ředitelko.“

„Jistě.“ Usmála se a pozvedla vlastní sklenku. Její prsty připomínaly kmitající hmyzí nožky. „Pouze podotýkám, že všechny tyto lodě budou potřebovat palivo, mylorde.“

Pán Ďáblova odpočinku obdaroval ředitelku tvrdým pohledem, kousl se do spodního rtu a složil ruce před sebe na stůl. „Netřeba nás přesvědčovat. Na vše brzy dojde.“ Jeho slova vyvolala opatrný smích z řad vyslanců na konci stolu. Crispin usazený naproti mně se pousmál. Na moment jsem pohlédl na Gibsona a zvedl obočí. „Štěstěna obchází všude a současná situace nám i přes nedávnou tragédii na Cchaj Šenu skýtá drobnou výhodu.“

V podobném rozpoložení, takhle poučujícího a pánovitého, jsem otce vídal často. Jeho oči — mé oči — nikdy nespočinuly na jednom bodě nebo jedné tváři, ale pomalu přejížděly po všem, co ho obklopovalo. Jeho hřmotný bas se nesl daleko a zvučel člověku spíš v hrudi nežli v uchu. Měl kolem sebe jakousi auru, chladný magnetismus, kterým si podmaňoval všechny posluchače. V jiném věku, v menším vesmíru, by mohl být císařem. Naše impérium mělo ale císařů přehršel. Pěstovali jsme je, a proto byl otec odsouzen trpět větší pány, než byl on sám.

„Je pravda, že Bledoš požívají lidi?“

Crispin. Neotesaný, nevycválaný Crispin. Cítil jsem, jak všichni stolovníci ztuhli. Zavřel jsem oči a srkl si svého vína, carcassonského modrého, očekávaje bouři.

„Crispine!“ ozvalo se matčino hlasité zašeptání a já otevřel oči a spatřil bratra pozorujícího ředitelku Konsorcia a vzápětí i matku probodávající ho pohledem. „Ne u stolu!“

Adaee Feng se ale na matku pouze úkosem usmála. „V pořádku, lady Liliano. Všichni jsme přece kdysi byli dětmi.“ Crispin ale žádné dítě nebyl. Bylo mu patnáct, byl to eféb na cestě k dospělosti.

Bratr pokračoval a naprosto si nebyl vědom svého karambolu: „Slyšel jsem to kdysi od jednoho námořníka. Povídal, že prý jedí lidi. Je to pravda?“ Nedočkavě se předklonil a já bych si za všechno zlato na Fóru nebyl schopen vybavit jediný okamžik, kdy vypadal něčím podobně zaujatý.

Slova se ujal další z předáků Konsorcia a hlasem hlubším než oceánské příkopy odpověděl: „Zdá se, že je tomu tak, mladý pane.“ Pohlédl jsem směrem k řečníkovi usazenému zhruba v půlce stolu mezi Gibsonem a torem Alcuinem, poblíž kouřící mísy rybí polévky a výběru vín v antických džbánech s červenými figurami. Byl to muž s nejtmaší pletí, jakou jsem kdy spatřil — tmavší než ředitelka, temnější než moje vlasy —, a když se usmíval, zuby mu zářily v ústech jako hvězdy. „Ovšem ne vždy. Častěji se stává, že si populaci tamní kolonie odnesou a zotročí je.“

„Aha.“ Crispinův hlas zněl zklamaně. „Takže všichni nejsou kanibalové?“ Tvář mu povadla, jako by snad doufal, že útočníci budou každý do jednoho vraždící monstra pojídající lidi.

„Nikdo z nich není kanibal.“ Všichni se podívali mým směrem a já si uvědomil, že ten hlas patřil mně. Pomalu jsem se nadechl a uklidnil. Tohle byla koneckonců moje parketa. „Jedí nás, ne sebe navzájem.“ Kolik hodin jsem s Gibsonem strávil studiem Cielcin? Kolik dní jsem věnoval rozboru jejich jazyka, vyvozování závěrů z té hrstky spisů a zpráv zadržených během tří set let války? Byl jsem jimi fascinován od chvíle, kdy jsem se naučil číst — možná ještě dřív —, a můj mentor se mi nikdy nezdráhal dopřát lekce navíc, pokud jsem se jich dožadoval.

Tmavý scholiasta přikývl. „Mladý pán má naprostou pravdu.“ Neměl jsem. Později jsem se dozvěděl, že Cielcin pojídají jeden

druhého se stejnou vervou jako všechno ostatní. Tenkrát to jenom nikdo z nás netušil.

„Terenci...“ Mladá představitelka Kung Su položila dlaň na mužův rukáv.

Její kolega Terence pokýval hlavou. „Podobně škaredé záležitosti ke stolu nepatří, vím. Odpusťte mi, blahorodí Alistaire, lady Liliano, ale mladí pánové by měli chápat, co je v sázce. Válka trvá již tři století. Někdo by mohl namítnout, že už je to dlouhé.“

Odkáshal jsem si. „Cielcin jsou nomádi a masa jedí až hanba. Chovat dobytek ve vesmíru není jednoduché, ani s umělou gravitací. Je pro ně jednodušší popadnout na planetách všechno, co jen poberou. Průměrný kočovný shluk čítá kolem deseti milionů Cielcin, takže se nezdá možné, aby odvěkli celou populaci Cchaj Šenu.“

„Podle hlášení se jednalo o masivní shluk.“ Terencovo neexistující obočí se udiveně zvedlo. „Znáte Cielcin velmi dobře.“

Přes stůl k nám dolétl Gibsonův pisklavý hlas. „Mladý pan Hadrian se o Cielcin zajímá již řadu let, ctěný pane. Učím ho i jejich řeči. Je v ní velmi zdatný.“

Zabodl jsem pohled do svého talíře, abych skryl úsměv na tváři, a strachoval se, že si toho otec všiml.

Ředitelka Feng si poposedla na židli, aby na mě viděla. Cítil jsem její zaujetí, jako by mě viděla vůbec poprvé. „Tak vy se zajímáte o Bledé?“

Přikývl jsem. Neodvažoval jsem se promluvit, dokud jsem si nebyl jistý správným oslovením. Mluvila se mnou ředitelka Wong-Hopperova konsorcia. „Ano, madame ředitelko.“

Ředitelka se usmála a já si poprvé všiml jejího kovového chrupu, ve kterém se odráželo světlo svící. „Znamenité. Nezvyklá záliba pro palatina, obzvlášť pro jednoho z císařovy nobility. Měl byste zvážit dráhu u Kaple.“

Klouby levé dlaně spočívající na koleni pod stolem mi zbělaly a já se stěží přinutil ke strojenému úsměvu. Nic mým touhám nebylo vzdálenější. Chtěl jsem se stát scholiastou. Členem Průzkumných jednotek. Toužil jsem se plavit na hvězdných korábech, navštívit

místa, kam ještě nikdo nevstoupil, rozsít císařskou standartu po celé galaxii, spatřit zázraky a divy. Poslední, po čem jsem toužil, bylo skončit uvázaný k úřadu, a ze všeho nejméně u Kaple. Očima jsem zatěkal ke Gibsonovi a ten se na mě slabě usmál. „Děkuji, madame.“ Letmý pohled na otce mi prozradil, že už bych měl mlčet.

„Nebo snad u nás, pokud by vás mohl otec postrádat. Někdo s těmi divochy bude muset obchodovat, až válka skončí.“

Otec během celé této výměny zůstával nápadně klidný a já se nemohl zbavit pocitu, že se schyluje k bouři. Pohlédl jsem k místu, kde seděl vedle matky, hlavu mírně nakloněnou k sluhovi, který mu předával nějakou zprávu. Zrovna sloužícímu uděloval tlumené rozkazy, když ho Crispin vyrušil: „Můžete jim prodávat jídlo!“ Bratrovu tvář rozzářil nadšený úšklebek a ředitelka mu ho oplatila úsměvem ostřejším než břitva.

„Myslím, že budeme, mladý pane. Prodáváme všechno všem. Jako třeba toto víno.“ Pokynula k lahvi, ze které jsem pil, carcassonské St-Deniau azuré. „Znameníť ročník, archonte, na mou věru.“

„Děkuji, madame ředitelko,“ řekl otec. I bez dívání jsem věděl, že otcův pohled spočívá na mně. „Ačkoli musím přiznat, že vaše otevřenost k obchodu s Cielcin mě poněkud udivuje, obzvláště vzhledem k nedávné tragédii.“

Ředitelka zahнала otcovu poznámku mávnutím ruky a složila příbor na talíř. „Ale jistě, císařova vůle zvítězí, nechť Země požehná jeho jménu. A pohár slitování začíná přetékat, nebo to alespoň tvrdí převoři.“

Jedna z mladších členek výpravy — žena se zlatými pruhy vytetovanými na holé lebce — se vyklonila zpoza ředitelky a pravila: „Bledí se po válce zajisté musí stát poddanými Trůnu slunce.“

„Musí?“ zeptala se matka a zvedla tvarovaná obočí. „Já bych se cítila bezpečněji, kdyby zmizeli.“

„K tomu nikdy nedojde,“ namítl jsem ostře, dobře si vědom svého pochybení. „Mají nad námi výhodu.“ Tváře rodičů ztvrdly jako kámen a z napětí v otcově čelisti jsem poznal, že se chystá promluvit.

Mladá zástupkyně Konsorcia ho ale se sladkým úsměvem předběhla. „Co tím myslíte, blahorodí?“

„My obýváme planety. Cielcin jsou jako Extrasolariani,“ řekl jsem, maje na mysli barbarské hordy z mrtvého vesmíru, které pendlovaly mezihvězdnou temnotou, vždy v pohybu, a přepadávaly obchodní loď. „Nemají domov, pouze svá kočovná mračna...“ „Svá *scianda*,“ dodal Gibson v jazyce Cielcin.

„Přesně tak!“ Nabodl jsem vidličkou kus růžové ryby, strčil si ho do úst a poté jsem se na moment strojeně odmlčel. „Nikdy ani nebudeme s jistotou schopni říci, že jsme je vyhladili. I když rozprášíme celé mračno — celé *scianda* —, stačí, aby nám upláchla jediná loď, a Cielcin přežijí. Jsou atomičtí, neuchopitelní. Válečná síla na ně nestačí, matko. Pánové, dámy. Nic nezmůžeme. Konečné řešení je nemožné.“ Vložil jsem si do úst další sousto. „Totéž se samozřejmě dá říci o nás, ovšem naše obyvatelstvo je připoutané k planetám. Útoky ztrácíme víc než náš nepřítel, není to tak?“ Pohlédl jsem na ředitelku, doufaje, že mě jako celoživotní nomádka ve službách Císařství podpoří.

Vypadala, že se k tomu zrovna chystá, když vtom promluvil otec. „Hadriane, to by stačilo.“

Adaee Feng se usmála. „Nemějte obavy, archonte.“

„Dovolte mi se o syna přece jen trochu obávat, madame ředitelko,“ namítl lord Alistair měkce a odložil svůj křišťálový pohár. Služebná honem přispěchala s hliněným džbánem zdobeným kresbami lesních nymf, aby sklenku doplnila. Otec ji máchnutím ruky poslal pryč. „Obzvláště když si pohrává s vlastizradou.“

Vlastizrada. Měl jsem co dělat, abych nedal znát svůj údiv, a pevně jsem sevřel čelisti. Crispin naproti mně se zašklebil a pod vousy utrousil cosi, co nápadně připomínalo „zrádce“. Cítil jsem, jak se mi po šíji rozlézá ruměnc. Zahanbení mi stékalo po tváři jako bláto. „Nemyslel jsem...“

„Ne, nemyslel,“ dodal otec. „Omluv se madame ředitelce.“

Pohlédl jsem na svůj talíř a zamračil se na zbytky pečeného lososa a pražených hub — vystříhával jsem se exotičtějších pokrmů

přichystaných zvláště pro naše mimosvětské hosty. Trucovitě jsem se odmlčel. Dolehlo na mě, že mě otec nikdy neoslovuje jménem. Obracel se na mě pouze s rozkazy, anebo vůbec. Byl jsem prodloužením jeho samého, jeho odkazem z masa a kostí. Nikdy člověkem.

„Není za co se omlouvat, blahorodí,“ oponovala ředitelka a pohledem přelétla své mladší kolegy. „To by ale myslím stačilo. Děkujeme za výtečnou večeři, blahorodí Alistaire, lady Marlowe...“ Sklonila hlavu nízko k desce stolu. „Zapomeňme na tento rozhovor. Mladí pánové tím nemysleli nic zlého — ani jeden —, třebaš bychom se ale mohli vrátit k obchodu?“

KAPITOLA 5

TYGŘI A BERÁNCI

Můj osud nabýval čím dál ostřejších obrysů, já byl však pořád ještě dítě a ničeho jsem si nevšímal. Vy možná ano; možná už moc dobře chápete, co se mi dělo. Jak to, že jsem to neviděl, ačkoli mě k odhalování podobných intrik vedli pomalu od doby, kdy jsem se naučil mluvit, to se už nikdy nedozvím. Možná za to mohla domýšlivost, pocit, že jsem lepší než Crispin, způsobilejší k vládě. Možná to byla hamižnost. A možná prostě tápeme v temnotách až do chvíle, kdy si nás najde ostří nože, jelikož jsme přesvědčeni o vlastní nesmrtelnosti až do samotného okamžiku našeho skonu. Svět, do něhož jsem se narodil, byl divočinou plnou tygrů v rouše beránčím. Jeden moudrý muž mi kdysi řekl, že lidské maso je nejlacinější komoditou v celém vesmíru a život že prý se utrácí snáz než zlato. Vysmál jsem se mu a rozporoval to.

Byl jsem hlupák.

Jak málo jsem věděl.

Oblouk ústící do rotundy zastřešené Kupolí svítících soch mi bude už navěky strmět v mysli jako nehynoucí symbol mého selhání. Poté co mě pozdě probudila pokojská, jsem vyrazil skrz venkovní bránu a namířil si to do kruhové galerie, která obklopovala sněmovní síň. Rozvážně jsem spěchal k tomu hrůznému portálu. Skrz mozaikovitá okna ve střeše dopadalo jedovaté, podivně zbarvené světlo a vrhalo pokroucené stíny na prastaré sochy — jejich kdysi svítivý nátěr byl rozpraskaný a vybledlý — dekorující to zvláštní místo.

Po generace bylo rodinným zvykem co deset let vyzvat obyvatele naší prefektury ke zhotovení dřevěných soch. Ty nejlepší zdobily tuto místnost, naaranžované ve výklencích a na policích, přibité na zdi nebo zavěšené ze stropu na drátech, aby svými stíny krájely dopadající světlo na barevné pruhy. Zbytek soch byl odevzdán plamenům během Letních slavností.

Působilo to, jako by z našeho temného hradu kdosi odnesl všechnu barvu a jako nějaké hrozné tajemství ji napěchoval do tohoto prostoru. Sálem ozářeným pouze tlumeným délským sluncem skotačili ptáci, zvířata, lidé, lodě i démoni. Ze všeho nejhorší byly jeho dveře. Tak jako většina dveří na hradě měly i tyto tvar lomeného oblouku a na jejich svorníku — vyřezaném z kosti bronzové velryby — se skvěla přísná tvář s ostrými rysy. Mohla docela klidně patřit mně, jednalo se ovšem o přesnou repliku obličeje sochy před Velkou věží patřící Julianu Marlowovi, který pozvedl hrad i rodinné jméno ke slávě. Kolem té tváře se kupilo mračno jedenatřiceti dalších, vtlačených do stěny po celé délce obruby dveří, všechny vybělené jako kosti vyjma fialových očí. Byly to pohřební masky přenesené z katakomb, kde spočívaly zpopelněné ostatky mého rodu.

Všechny jsem je znal. Naučit se je nazpaměť byla jedna z mých nejranějších lekcí.

Mí předkové zmrazení v čase, vystavení všem na odiv.

Strážce u dveří mě na rozdíl od trůnního sálu tentokrát nezažrčely a namísto toho přede mnou na můj pokyn otevřely těžké dřevěné dveře, jejichž panty se pohybovaly zcela neslyšně, takže jediným zvukem mého příchodu byly mé vlastní šoupavé kroky po kamenné dlažbě. Ty ale záhy přehlušil bzukot hovoru, který se mi vyvalil v ústrety, a já se zarazil na místě, protože polovina tváří usazených kolem kulatého stolu se dívala mým směrem. Pouze tor Gibson mě na moment obdařil nesmělým úsměvem, který mu ale jeho scholiastská sebekázeň vzápětí smazala z tváře. Vyslanci Konсорcia na mě hleděli s chladným nezájmem, zatímco Crispin — ano, byl tam, usazený po otcově levici — se na mě křenil tím svým pokřiveným, zubatým úšklebkem.

Otec klidně pokračoval, jako by se nic nestalo. „...licence z nás činí výhradního vlastníka veškerého uranu vytěženého v Délské soustavě, nikoli pouze podél Rednitu. S volbou vhodné přesvědčovací taktiky dokážeme kopáče v pásu přimět, aby svoje kvóty plnili.“ Pohlédl přes rameno na sira Felixe, který stál za jeho lordstvem na stráži. Kastelán měl na sobě svoji nejprepychovější zbroj, naši rodovou čern a karmín podtrhoval bronz jeho nižšího rodu. „Vyšlete sira Ardiana, pokud nám budou nadále vzdorovat. On už si s nimi poradí.“

„Horníci v pásu se bouří?“ zeptala se Adaee Feng a její zvučný hlas opatrně balancoval mezi překvapením a opovržením. „Žila jsem v domněnku, že své záležitosti řídíte pevnější rukou, lorde Marlowe.“

Otcův výraz dával tušit méně než tvář leccjakého scholiasty. Líně si ulízl tmavé vlasy dozadu. „Horníci v pásu se bouří v jednom kuse, madame ředitelko. Předloží nám svoje dětinské stížnosti a my učiníme pár ústupků, které zanedlouho vezmeme zpět, jakmile současná generace opustí pracovní sílu.“

„Standardní délka života mezi dělníky v pásu je pouhých šedesát let,“ dodal tor Alcuin, scholiasta se smolnou pletí, který sloužil jako otcův hlavní poradce. „Podobná kolečka ústupků pro nové dělníky si můžeme dovolit ještě přinejmenším další století, a tím vzpoury omezit na holé minimum. Ber a dávej.“ Zatímco mluvil, vmáčkl jsem se na místo mezi dvěma logothety rodové pokladny, dobrou čtvrtinu masivního kulatého stolu od otcova přerostlého křesla. Cítil jsem jejich napětí a blondatá úřednice po mé levici se po mně letmo ohlédla. Nedbal jsem na ni v naději, že se z mého pozdního příchodu nestane téma k diskusi.

Vyslankyně se zlatým tetováním na temeni zamračeně pohlédla na tora Alcuina. „Místokrálovna to schvaluje?“

„Místokrálovna,“ přerušil ji Crispin a položil tablet obrazovkou na stůl, „nám s radostí přenechá svou špinavou práci. Dokud potlačujeme vzpoury na vlastním prahu, Její Jasnost má dostatek času věnovat se zbytku svého sektoru.“ Chvilí trvalo, než se mi podařilo uhladit překvapením svraštělé čelo. Crispin míval své okamžiky, nečekané záblesky bystrosti.

„Je třeba se zaměřit především na Cielcin,“ prohlásila Eusebia, převorka Kaple v Meidui. „Všechny naše snahy musí sloužit Zemí vyvolenému císaři.“ Ta stařena byla děsivě sinalá, jako měsíční svit, její tvář připomínala zmuchlaný papír a její hlas zněl jako pavučiny líně vlající ve větru. Zachytil jsem Gibsonův pohled. Zavrtěl na mě hlavou a poškrábal se na tváři. Věděl jsem, co je Kaple zač. Moc převlečená za zbožnost.

Ředitelka mávla rukou ověšenou prsteny s drahými kameny, které se přitom zatřpytily, a odhalila svůj stříbřitě kovový chrup. „Samozřejmě, převorko, ovšem je třeba myslet i na situaci, která nastane, až bude válka u konce. Až zvítězíme,“ — s těmi slovy položila dlaň s roztaženými prsty na desku stolu ze zkamenělého dřeva — „chceme, aby naše vztahy s Délem a vaším rodem byly... co možná nejprátelejší.“

„Až zvítězíme?“ Eusebiin měkký hlas nabral na výšce a razanci a převorka vykulila zakalené oči. „A neměli bychom potom napřít naše skromné snahy k zajištění tohoto vítězství, o kterém mluvíte, madame ředitelko?“

Ředitelčin úsměv zůstal nezměněný. „To je ale jistě záležitostí legií. A vašeho císaře. Já jsem obchodnice, převorko. Jsem zde, abych od archonta obstarala část jeho vývozu, nikoli proto, abych zasadila úder do srdce našeho společného nepřítele.“

„Cielcin se každým dnem blíží,“ prohlásil nižší hodnostář v černém rouchu Kaple, usazený nedaleko staré Eusebie. „Lorde Marlowe, doporučuji, abyste zvážil odlišný postup. Vyzbrojte místokrálovniny legie atomiky.“

Lord Alistair Marlowe na tu pobožnou ropuchu ani nepohlédl, ovšem jeho hluboký bas nato podemlel nastalé šuškaní. Nezvyšil hlas, nekřičel, pouze promlouval jaksi pode všemi ostatními, čímž podkopával jejich autoritu. „Lady Elmira má nárok na patnáct procent surového materiálu z každého těžebního období. Další atomové zbraně nepotřebuje, Severne, a ani my ne. Soustava je vyzbrojena.“ Pohlédl letmo na Gibsona. „Scholiasto, kolik lodí je Elmira schopna povolát v samotné soustavě?“

Stařec si odkašlal, překvapený, že se na něj někdo obrátil. „Dle posledního šetření Císařského úřadu? Celkem sto sedmnáct lodí, nepočítaje menší plavidla.“ Gibson začal odříkávat seznam demografických údajů a rozdělovat ho podle lodního typu.

Otec ho zvednutou dlaní umlčel a zaměřil svou pozornost na Eusebii. „Vidíte, převorko?“ Poté pohlédl zpět na Adaeze Feng. „Je zde něco, co vás na zdejším dění znepokojuje, madame ředitelko?“

Feng se na otce na okamžik zadívala tvrdým pohledem a spolkla několik slov, načež konečně odpověděla. „Vaši pásoví dělníci...“

„Přijmou naše požadavky, jakmile na těch zvětralých kusech kamene, jimž říkají domov, začnou trpět hladu,“ dokončil za ni otec a položil si bradu na sepjaté ruce před sebou. „Větší starosti nám dělají dělníci přímo na planetě. Těžařský cech hlásí řadu systémových výpadků na své důlní a rafinační technice. Největším problémem jsou obohacovací střediska — nemáme prostředky k jejich opravě a musíme je kupovat z vašich manufaktur.“

„Máme tu jednu factionářku, která si s vámi touží promluvit, ředitelko Feng,“ doplnil Alcuin. „Zná podrobnosti o situaci mezi planetárními horníky.“

Mladší vyslankyně Sün se vyklonila. „Jaký podíl uranu... ehm...“ Odmlčela se a cosi si pošeptala se sousedem v mandarštině, obchodním jazyce Konsorcia. Zjevně našla správné slovo a pokračovala: „Těžby. Jaký podíl těžby uranu pochází z planety?“

„Třicet procent,“ dodali Gibson s Alcuinem jednohlasně, mechanismy jejich cvičených myslí sepnuly s takřka stejnou mírou přesnosti, Gibson šel ovšem ještě dále a dodal: „V současnosti se bohužel tomuto číslu ani neblížíme. Úbytek dělníků se vlivem nedostatku adekvátního důlního vybavení za poslední století ztrojnásobil.“

Lord Alistair poklepal klouby na desku stolu. „To stačí, děkuji.“

Ředitelka našpulila rty. „Délös není tak bohatá žíla, jakou býval Cchaj Šen. Oprava obohacovačů je naprosto nezbytná. Jistě byste si nepřáli nedodržet i *naše* kvóty. Nemám pravdu?“

Otcovu tvář prořízl úsměv tenký jako struna od piana a kolem přítomných se stáhla oprátka ticha. Vyhrožování pánovi Ďáblova

odpočinku mělo dlouhou a neúspěšnou tradici. Kdysi, když byl otec jen o málo starší než já, místokrálovnu — moji babičku — povolali, aby stanula po boku císaři na Fóru. Byla pryč třicet sedm let a po tu dobu pověřila čerstvě osiřelého pána Ďáblova odpočinku vykonavatelem své vůle. Netrvalo ani tři roky a rod Orinů z Linonu otci odmítl odvádět daň. Následujícího roku lord Orin postavil s pomocí exulovaných rodů vojsko a vyrazil svrhnout otce i nepřítomnou místokrálovnu-vévodkyni. Jeho voje se vyrojily z vnějších planet soustavy a snesly se z nebe jako déšť.

Druhého roku už se Orinova vzpoura nedožila a pevnost na Linonu dnes obývají pouze přízraky. Zbyla z ní jen rozkotaná ruina uprostřed zšeřelého kráteru na vzdáleném měsíci u samého okraje Dělské soustavy. Otec nařídil popravu všech členů Orinova rodu, nechal rozprášit jejich genofond a zplundroval jejich zásobu atomových zbraní. Býval by do půdy zasel i sůl, kdyby to na bezvzdušném Linonu mělo nějaký význam. Takto se musel spokojit pouze s rozbitím zapečetěných oken pevnosti a vypuštěním veškerého kyslíku.

Ředitelka si zjevně uvědomovala svůj přešlap, protože si dlaní přejela přes temeno hlavy a taktně se zahleděla jinam. Otec jistojistě věděl, že tu nejedná s žádným méněcenným rodem — že mluví s ředitelkou největší mezihvězdné korporace v okruhu deseti tisíc slunečních soustav —, přesto ani náznakem nezměnil výraz. „Dovolte mi připomenout, že jsem to nebyl já, kdo kvůli této schůzce odklonil svou loď o několik parseků. Nýbrž vy. Pokud shledáte, že si uran v rozsahu, v jakém je těžen zde, můžete obstarat i jinde — a to legální cestou —, pak vám bránit nebudu. Pokud ovšem nešťastná tragédie na Cchaj Šenu znamená, že budete potřebovat mě a mou infrastrukturu, pak bych vás poprosil, abyste se mnou přestála hrát tyhle hry a sdělila mi, co ode mě potřebujete.“

Seděl jsem mlčky a litoval, že jsem se vůbec zúčastnil. Schůze se rozpustila a Alcuin odváděl mandarskou delegaci na setkání s factionářkou. Logotheté a členové kléru se pozvolna trousili pryč.

„Ty.“ Otcův hlas znovu nabral ten znepokojivý tón, který se tlumeně vplazil pod ostatní zvuky, dokud se jako zmije neovinul kolem mě.

„Zůstaň.“

Klesl jsem zpět na židli a sledoval jsem vzdalující se záda staré převorky Eusebie, podpíraná jejím podřízeným, mladým Severnem. Pohybovali se jako pár přízraků a jejich roucha byla černější než zbroje peltastů, kteří za nimi zavřeli. Okamžik předtím, než dveře klaply, jsem spatřil Gibsonovu shrbenou postavu opřenou o hůl. Ve tváři se mu zračila obava, kterou se ani nepokusil skrýt. To mě dělalo ze všeho nejvíc: že oproti svému zvyku nedokázal zkrotit emoce.

Pak už jsem se ocitl sám se svou rodinou.

„Matka se nezdržela na schůzi?“

Otec popotáhl nosem a upravil si manžety na bělostných rukávech vykukujících zpod jeho černého kabátce. „Tvá matka odjela do Haspidy.“

„Už zase?“ Crispin odložil tablet a zalomil rukama. „Vždyť zrovna přijela.“

Lord Alistair se odmlčel a dlouhými prsty chvíli poklepával o stůl. Pohled upíral na dřevěnou masku ve tvaru srdce, která dominovala výzdobě protější zdi. V okamžiku, kdy jsem se otočil, abych na tu ohavnou věc pohlédl, spustil: „Přislíbil jsem jim pomoc.“

Znepokojeně jsem se na něj podíval a svraští obočí. „Prosím?“

„Cechovní předačce, která se teď schází s Feng. Slíbil jsem jí nové vybavení.“

„Balem?“ Napřímil jsem se. „Nic podobného jsem neslíbil.“

Jeho hluboký, výhrůžně odměřený hlas utnul veškeré mé další námítky. „Slíbil jsem té zpropadené ženské, že budeme dělat víc pro její dělníky.“

„To bychom přece měli, otče!“

„Máš vůbec ponětí, na kolik přijde jediný robotický obohacovač, kluku?“ Když jsem hned neodpověděl, pokračoval: „Skoro na patnáct milionů marek, a to bez nákladů za dopravu a desátku pro Kapli.“ Předklonil se přes stůl a zamračil se. „Víš, kolik máme za poslední tři desetiletí hlášených porouchaných obohacovačů?“

Crispin zachrochtal a já se na něj před odpovědí obrátil. Díval se na mě stejnými fialovými očima jako otec. Vybavil jsem si ty masky

za dveřmi, tváře svých předků. Probouzely ve mně znepokojení. Připadalo mi, že jsme se všichni narodili na zakázku, jako látkoví panáci se stejnýma fialovýma očima. Odpověď na otcovu otázku jsem ale znal, a tak jsem zavřel oči a řekl: „Devět.“

Crispin zahvízdal. „Devět?“

„Za to může Kaple,“ dodal jsem. „Mít přístup k technice, která by nám umožňovala provádět celoplošné opravy...“ To však bylo nemyslitelné. Kaple toho času řídila užívání a prodej i toho nejposlednějšího kousku pokročilé techniky. Pídili se po daimonech, inteligentních strojích, pomocí nichž Meričané před dávnou dobou utiskovali zbytek lidstva a které nakonec utlačovaly i je samotné. Podobnou zřůdnost však v imperiálním vesmíru nikdo nespátřil dobrých dva tisíce let. Kaple se ovšem i tak měla neustále na pozoru. Pokud nějaký panovník překročil danou mez — zbudoval si osobní datasféru, přechovával cizí inženýry, nakupoval zapovězené technologie od Extrasolarianů nebo si napůjčoval příliš mnoho robotizovaných obohacovačů uranu bez dovolení tamního nejvyššího převora —, musel čelit následkům. Daimoni jsou všude, tvrdili. Duchové ve stroji. Pekelná monstra, která jen čekala na nějakého pošetilého mága, až je vyvolá z křemíku a krystalků ytterbia. Panovníky, již koketovali s touto nejtemnější z nauk, předhodili inkvizici a podrobili mučení z rukou katarů. V nejotřesnějších případech byly sterilizovány celé planety, vystaveny jaderným plamenům či moru, případně libovolné další hrůze z repertoáru temných kněží.

Otec stáhl rty, až mu zbělaly, dobře si vědom této smrtelné hrozby. „Chceš snad, aby na nás přišla inkvizice, chlapče?“

„Říkám pouze...“

„Vím moc dobře, co říkáš.“ Lord Alistair se postavil a shlížel na mě jako jestřáb. „A taky vím, že si uvědomuješ, jaké nám hrozí nebezpečí. Myslíš, že Eusebia nebo ten její Severn by zaváhali být jen na vteřinu, než by nás předhodili katovi? Jsme na tenkém ledě. Všichni do jednoho.“

Crispin se otočil k otci. „Vždyť jsme neudělali nic špatného.“

Dosedl jsem zpátky na židli a složil si ruce před sebe. „Jsem si vědom naší povinnosti řídit se Ediktem Kaple, blahorodí. Zároveň ale věřím, že pokud schválením nákupu nové techniky můžeme plně obnovit provoz našich dolů, pak je naší povinností tak učinit, bez ohledu na možné riziko. Možná bych se mohl ještě před jejím odjezdem setkat s ředitelkou. Dej mi s sebou Gibsona. Potřebuje nás stejně jako my ji, třeba se nám podaří ještě nějak dohodnout.“

„Dohodnout? S tebou?“ Lord Alistair se prudce odvrátil, až se mu vzedmul dlouhý damaškový plášť a opsal ve vzduchu červeno-černou spirálu, a upřeně se zadíval na starou olejomalbu zobrazující gondolu připlouvající k ostrovu posetému vybělenými hrobkami.

K mému překvapení to byl Crispin, kdo si odkašlal a řekl: „A proč ne, otče? Docela mu to jde.“ Už jsem otvíral ústa, abych kontroval, ale vzápětí jsem je zase zavřel a zíral na bratra v němém údivu. To se mě právě zastal? Seděl jsem na místě a pozoroval svého mladšího bratra s tou jeho hranatou bradou a obřími tlapami s macatými prsty, teď již opět svírajícími herní tablet.

„Protože tvůj bratr tím svým vměšováním ještě zhoršil už tak dost nepříjemnou situaci.“ Otec se otočil horní polovinou těla, aniž pohnul nohama, a zadíval se na mě zpod svého huňatého obočí. Působil bezbarvě, osvětlený pouze tenkým paprskem slunce tlumeně dopadajícím skrz otvor v kupoli pokryté válečnými výjevy. „Svěřil jsem ti jednoduchý úkol; uchlácholit předačku cechů. Tys ji místo toho popudil a jednání utnul, abys stihl sehrát tu svou frašku v trůnním sále.“

Sevřel jsem područky židle tak prudce, až mi zaúpěly šlachy. „Neměl jsi mě tak useknout.“

Otec se konečně otočil celý. „Nepokoušej se mě poučovat o politice, chlapče.“ Vůbec poprvé toho dne zvýšil hlas a těžká obočí se mu spojila do úzké brázdě těsně nad nosem. Nebyl to ještě docela křik, ale stačilo to. Dokonce i Crispin nadskočil. „Vím, k čemu mi jsi, jakkoli málo využití pro tebe nacházím.“

Pošramocená pýcha přemohla můj strach a já se postavil. „Málo? Měl jsem pocit, že mě vedou k diplomacii, otče. Gibson říká...“

„Gibson je starý hlupák, který zapomíná na svoje místo.“ Z otce teď promluvil skutečný lord. Jediným pánovitým máchnutím zdo-bené ruky smetl ze stolu tři století scholiastovy věrné služby. „Je načase, aby se ten stařec odebral na odpočinek. Měli bychom mu najít nějaký příbytek ve městě, nebo možná v horách — tam by se mu mohlo líbit.“

„To nesmíš!“

Otec jednou bleskově kmitl očima, jako když křupne ledovec, a jeho hlas nabral znepokojivě jemný tón. „Mám pocit, že už jsem ti jednou připomínal, abys mě nepoučoval.“ Znovu se vrátil k rozjímání nad obrazem s mrtvolným ostrovem a bílou bárkou. „Netřeba se ale ukvapovat. Stejně jako ty má i ten stařec svoje využití. Vyro-zuměl jsem, že ve studiu jazyků si vedeš obstojně.“

Za jeho slovy jsem tušil léčku, ale ještě jsem nedokázal určit její přesnou podobu. „Ano,“ odpověděl jsem. „Podle Gibsona je moje mandarština znamenitá, a už se domluvím dokonce i cieltcinsky.“

„A co tvoje lothrianština?“

Past sklapla. Jak se to dozvěděl? V claustru scholiastů žádné ka-mery nebyly. Nesměly být. Cokoli složitějšího než čtečka mikrofilmů bylo v rukou scholiasty bez dohledu vyloučeno. Stál snad někdo celou dobu s uchem přitisknutým ke klíčové dírce? Nebo snad... Na-jednou jsem si vzpomněl a zasmál se. Ten sluha, co čistil okna nad nádvořím. Trochu jsem se napřímil a ve snaze skrýt své překvapení jsem napodobil pohov vojáka během přehlídky. „Obstojná, ovšem ne dost, abych mohl být vyslán do Lothrianského společenství.“ Tro-chu přehnaně jsem se pousmál v naději, že náhlé prozření zamaskuji vtípkem. „Na toaletu se ještě doptám, ale za zbytek neručím.“

Crispin se zasmál, otec po něm vrhl kosý pohled a nato se podíval zpátky na mě. „Máš pocit, že to je nějaká hra?“

„Ne, blahorodí.“

„Ten scholiasta ti o té návštěvě pověděl, je to tak?“

Nemělo cenu zapírat. „Ano, pověděl, otče.“

„Stárne. Zapomíná na svoje místo.“

„Je moudrý a zkušený,“ vypálil jsem.

„Takže se ho zastáváš?“

„Ano!“

Crispin pokrčil rameny a nadhodil: „Není to špatný učitel.“

„Je znamenitý učitel,“ kontroval jsem a vystrčil bradu. „Udělal to pouze proto, že nemá smysl skrývat podobné věci před vlastním synem, blahorodí. Pokud mám převzít vládu, musím být informován.“

„Pokud máš převzít vládu?“ Lord Alistair zamrkal a zakroutil hlavou v nestrojeném údivu. „Kdo kdy řekl, že po mně budeš vládnout ty?“ Pohled mi zcela mimovolně spadl k bratrovi. Ne. Ne, to přece nebylo možné. Nedávalo to smysl. Otec ale ještě neskončil. „U Země svaté, dědice jsem ještě neurčil a v dohledné době se k tomu ani nechystám. Ale pokud takhle budeš pokračovat, povím ti jedno, chlapče.“ Odmlčel se. Zády stál pořád otočený ke mně a jeho siluetu rámoval obraz toho hrůzostrašného ostrova. „Ty to nebudeš.“

KAPITOLA 6

PRAVDA BEZ KRÁSY

Skupinka čtyř douleterů se na podlaze kolosea zrovna snažila zkrotit azhdarcha pomocí omračovacích tyčí, zatímco další tři odklízeli zbytky otroků vyslaných na souboj s tou mimozemskou bestií. Sledoval jsem, jak jeden pomocí lopaty zasypává skvrny od krve pískem, protože pohled na toho vesmírného predátora ve mně podobně jako ve spoustě lidí vzbuzoval odpor. Bylo to cosi uloženého v mých buňkách, jakási dávná vzpomínka na to, jak by měl živý tvor vypadat, vyvěrající z doby, kdy křivka Země bývala jedinou hranicí našeho společného vesmíru. A azhdarch se téhle představě vymykal. Svými kůží potaženými křídly trochu připomínal pterosauru, onoho pradávného křížence ještěra a netopýra. Jeho ocas a zahnuté drápy zas jako by patřily bájnému drakovi. Ovšem jeho krk — pomalu dvakrát delší než člověk — se od pozůstatku hlavy až k hrudníku rozvířal rozšklebenou puklinou lemovanou zahnutými, vyceněnými tesáky, kterými cvakal jako čelistními lístky zdivočelé masožravé rostliny.

Jedna statečná douleterka — mladá žena s rudými vlasy — se po netvorovi ohnala omračovací tyčí a zasáhla ho do kožnatého boku. Tvor klokotavě zavyl, uskočil stranou a strhl s sebou i trojici douleterů svírajících jeho řetězy. Dav zalapal po dechu, dal se do křiku a obluda z rozšklebeného chřtánu vychrlila spršku hlenu. I z bezpečí panské lóže nad obrannou hrází ze štítů bylo vidět, že obsahuje krev.

„Další na řadě jsou Ďáblové,“ informoval mě Crispin a praštil mě do ramene. „Připraven?“

„Lépe už to nejspíš nepůjde.“ Pohledem jsem se vrátil zpět ke svazku v klíně a honem si otřel hřbet pravé dlaně od tuhy, abych ještě víc nezamazal profil poručice Kyry, na kterém jsem pracoval. S Crispinem nás místo otce vyslali k účasti na zahajovacím dni sezony Colossa. Otec odjel s babičkou do Artemie, aby s ní probral státní záležitosti.

Jako chlapec jsem zápasiště nenáviděl. Ten povyk, krev i jeho samotný účel. To násilí mě pohoršovalo. Z hulákání a řevu mi praskaly uši, odkudsi shora na mě útočil vrískot trumpet zesílených mocnou aparaturou kolosea a to vše ještě podtrhoval řezavý hlas hlasatele. Puch nemytých těl promísený se zápachem grilovaného umělého masa a železitým oděrem krve mi útočily na nos podobně jako řev na uši.

Nejvíce mě však zraňoval útok proti samotné lidskosti, to bezcitné plýtvání lidským životem. Věděl jsem, že zápasníci jsou otroci, což pro mnohé násilí omlouvalo, já ale právě viděl, jak tři muže za blaženého a zděšeného vřeštění dětí z tribun roztrhalo na cáry létající mimosvětské monstrum. Muži s odhalenou hrudí a těly pomalovanými červenou a zlatou nebo červenou a černou se mlátili navzájem a obraceli do sebe levné pivo, křičeli a řehtali se té podívané. Pohled na krev mě znechucoval víc než zpráva o masakru na Cchaj Šenu. Protože tohle bylo něco bezprostředního, hmatatelného. A lidé si v tom libovali.

Nejednou mě napadlo, co by si o nás pomysleli naši předkové z dávných dob, co by řekli na naše násilí. Slyšel jsem, že pokolení, která zabila Starou Zemi, podobné násilí v každodenním životě odsuzovala. Bylo paradoxem, že ti stejní lidé, kteří rozpoutali jadernou válku na domovské planetě, kteří vystavěli zadržovací tábory a zdecimovali ekosféru, ohrnovali nos nad krvavými sporty. Měli by nás tihle prastaří za barbary?

Tužkou jsem obtáhl obrys Kyřiny tváře. Dost filozofování. Crispin začal jásat. „Po téhle potyčce jdu na řadu já!“

„Co říkáš?“ Ani jsem nevzhlédl od kresby v klíně a dál jsem stínoval Kyřinu loknu. Moje mysl byla jinde. Na Cchaj Šenu, u mého otce. U samotného Crispina. V hlavě mi neustále zněla otcova slova, která pronesl pod Kupolí svítících soch. *Kdo kdy řekl, že po mně budeš vládnout ty?* Všechno mělo nakonec spadnout do klína Crispinovi. Do posledního kousku. Já budu odstraněn, odklizen do ústraní. Přiřazen jako okrasa do rodu nějakého barona či baronky nebo donucen připojit se k legiím.

„Půjdu dolů!“ usmál se Crispin s výrazem nefalšovaného nadšení ve tváři. „Otec mi slíbil, že dneska budu konečně bojovat!“

„Aha, ano.“ Letmo jsem na něho pohlédl. „To jsem věděl. Mluvíš o tom v jednom kuse.“ Přitiskl jsem tužku na stránku tak silně, až uhel praskl a zohyzdil Kyřin útlý nos.

Když jsem si uvědomil, že k bratrovi chovám zášť, v duchu jsem zaklel. Už předtím jsem ho nenáviděl, ale hněv je něco čistého, jako oheň v břiše. Zato zášť ve mně tlela jako mor. Netoužil jsem po tom, co patřilo jemu. Spíš se mi hnusilo, že mi uzmul něco, o čem jsem se vždycky domníval, že patří mně. Jak už jsem řekl, nebažil jsem po otcově trůnu. Přál jsem si pouze, aby ho nezískal Crispin.

„Otec povídal, že prý smím bojovat jenom s myrmidonskými otroky, ale zvládl bych i Marcoha, vím to. Vid', že bych zvládl i Marcoha, Robane?“ Crispin se postavil. Dokonce se pro tu příležitost navlékl do své zbroje, brnění z titanu a keramiky se sytě červenými detaily. Přes prsní krunýř s vymodelovanými svaly měl napnutou černou kůži s vyraženým rodovým ďáblem, který pohlcoval světlo jako krev. Přes levé rameno měl pak přehozený krátký plášť z těžkého sametu. Karmínový, kde se do něj opíralo světlo, jinak černý.

Rytíř s kulatým obličejem si rukou oděnou v rukavici přešel po hustě zvlněné hřívě. „Jsem si jistý, že ano, mladý pane.“

„Má v oblíbě ty velké meče — jak se jim říká?“ Crispin si přihnul z pohárku s jakýmsi modrým energetickým nápojem a luskl na Robana prsty.

„Montante,“ odpověděl jsem. Z koženého penálu u nohou jsem vytáhl novou tužku a drobným úhledným písmem jsem s ní do pravého dolního rohu nad datum napsal Kyřino jméno.

„Ten jsem myslel!“ Crispin se bublavě uchechtl a popadl další dvě olivy z keramické misky na stolku mezi námi. „Jsou příšerně pomalé.“

Roban se ani nepohnul ze svého místa u dveří. „Mladý pán má naprostou pravdu.“

„Krátký meč s dýkou jsou mnohem lepší,“ oznámil Crispin a jednu nohu si položil na stolec, až shodil misku s olivami. Ta se rozprskla a olivy se rozutekly po kachličkové podlaze. Crispin tomu nevěnoval pozornost, stejně jako sluhům, kteří se hned vrhli posbírat popadané občerstvení a střípky porcelánu. „Víte už, proti komu se mě chystají nasadit?“

Sir Roban pokrčil rameny. „Nejspíš proti nějakým otrokům.“

„Víc než jednomu?“ Crispinův chrup se zaleskl v tlumeném stropním osvětlení. Stál zády k zápasišti a jeho tvář tonula ve stínu.

„Je to možné, blahorodí.“ Roban si přehodil přilbu do pravého podpaží. „Nebyl jsem informován. Je to na vilicovi kolosea. Bylo mi řečeno, že nás vyhledá, jakmile na vás budou připraveni.“

Crispin se opět usadil do křesla, oplátovanou rukou popadl svůj nápoj a předklonil se přes zábradlí. Na ploše pod námi se z výtahu po pravé straně arény za hlasitého jásání a kvílení trumpet vynořili Ďáblové z Meiduy. Byli oděni do slonoviny a karmínu imperiálních legií, místo obličejů měli bezvýrazné ochranné masky barvy kosti a hned nad rozpoznávacím číslem se každému přes záda táhl červený nápis se jménem. Rozložitá postava Toma Marcoha stála uprostřed a na zádech se jí skvělo obří číslo devět. Na bílých keramických chráničích paží měl namalované centurionské pruhy, ne že by snad nějakou podobnou hodnost kdy zastával. Byl to herec, voják na hraní, a skutečným vojákům, které jsem znával, nesahal ani po kolena.

„Psalo se léto roku 987!“

Hlasatelův křik vyplnil arénu a odrážel se od běsnícího davu třímajícího transparenty a ručně malované nápisy. Jejich řev

a skandované: „Ďáblové! Ďáblové! Ďáblové!“ uměle zesílený hlas téměř přehlušily. Náhlý povyk vytrhl ze soustředění dokonce i mě. To datum jsem znal a začínal jsem tušit, co za okamžik uvidíme.

„Poslední přeživší z šestisté sedmnácté uvízli na Bellu, jejich loď se roztržila, jejich bratři a sestry byli pobiti! Nikdo se jim nechystal na pomoc!“

Klec na druhém konci zápasště se na povel zvedla a vysypala třicítku mužů a žen. Všechno to byli otroci a zločinci. Protože právě tento osud byl na Délu — stejně jako ve zbytku Císařství — jim podobným přichystán. Na znamení svých zločinů měli všichni proříznuté nosní dírky a na čelech vytetovaná svá přečinění. Některým chyběla ruka, dalším zase oko nebo obě uši. Měli vyholené hlavy a těla natřená na bílo, aby co nejvíc připomínali Cielcin. Jejich černé kombinézy sice nedávaly nic tušit, věděl jsem ale, že všechny mužské otroky vykastrovali a ženy že zbavili prsou, aby se více podobali bledým monstrům — ani mužům, ani ženám — a aby všichni pozbyli duševních sil. Měli toho dne koneckonců zemřít. Sehrát svou úlohu ve vyprávění o tom, kterak přeživší z šestisté sedmnácté centurionské legie odrazili cielcinskou hordu, která zplundrovala kolonii na Bellu.

Sedmička Ďáblů nesla široké štíty a byla oděná ve zbroji; otroci na sobě neměli málem nic. Ďáblové byli vybaveni plazmovými puškami a kopími nastavenými na nízký výkon, aby působila pouze povrchové popáleniny. Otroci svírali jenom omlácené ocelové meče a obušky — Cielcin se zřekl střelných zbraní. Nejednalo se o spravedlivý souboj. O to zde ale také šlo.

Tohle bylo Colosso, největší sportovní událost impéria, a byla to krvavá záležitost. Nejprve předkrm v podobě azhdarcha; poté tato potyčka, příležitost pro aspirující reky trochu si rozproudít krev v žilách; a potom už jednotlivá hrdinná klání. V prvním z těchto střetů se měl představit i Crispin, mladý a temperamentní syn místního lorda, oslnivý ve své nejpřepychovější zbroji, galán s nablýskaným mečem a načesanými kadeřemi. Celé mi to v tu chvíli přišlo zvrácené. Možná měli prastaří pravdu. Možná ji měla i Valka. Třeba

jsme opravdu barbaři. Chtěl jsem být odtamtud pryč. Zpět ve svých komnatách v Ďáblově odpočinku.

„Pohleďte na naše vznešené reky obklíčené bledými monstry!“ pokračoval hlasatel. Douleteři oblečení do červených uniforem pomocí omračovacích tyčí rozestrkali otroky do kruhu kolem sedmičky Ďáblů z Meiduy. „Hleďte na naše vznešené hrdiny, již jsou jedinou hrází dělící ubohé obyvatele Bellu od toho, aby skončili jako potrava pro obludné Cielcin. Hleďte na jejich heroický vzdor!“

Následoval úder gongu, který vyplnil celé kolbiště: sytý, žalostivý, podivně nevzrušený. Tu dunivou ozvěnu stále nosím v sobě, je jako stín halící moji budoucnost. Dav vzrušeně zaječel. Odvrátil jsem zrak, otočil na novou stránku ve svém deníku a pomocí drobného skalpelu, který jsem nosil v penále, jsem si začal ostřit zlomenou tužku.

První výkřiky, když se salva z plazmových pušek zakousla do těl útočících otroků, mě zpražily. Nezbyvalo jim nic než bojovat. Douleteři rozestavení kolem dokola na ně mířili pulzujícími kopími a otroci mohli buď zkusit štěstí v potyčce, nebo na místě padnout.

Otřásl jsem se.

Crispin vedle mě už vyskočil na nohy a v ruce třímal svůj meč, jehož keramická čepel ostrá jako břitva se blýskala nad hlavami diváků sedících pod námi. Celý rozvášněný násilím pokřikoval cosi nesrozumitelného spolu s davem. Pomyslel jsem tenkrát na sira Felixe, na to, jak by Crispina přetáhl přes ucho za to, že se tak zbytečně rozhání mečem. Já sám jsem si nevzal nic než svou dýku a řekl jsem Robanovi, že k obraně mi stačí jeho pouhá přítomnost. Rytíře to potěšilo, ale já si v tu chvíli připadal hrozivě malý a nanicovatý, zcela nepatřičný vedle svého bratra vyšňořeného ve zbroji a třímajícího meč.

Jeden z Ďáblů dupl jakémusi otrokovi na obličej a rozdrtil mu nos. Jeho tváře a bradu skrápěla krev a odnášela s sebou kousíčky bílé barvy. Gladiátor dupl podruhé a dav vydechl a vzápětí se rozjásal. Bota se zvedla a hned opět dopadla na otrokovu tvář. Muž se

nehýbal. Byl mrtvý — už hezkou dobu. Dál již se gladiátor jenom předváděl; bezdůvodně, naoko. Nebylo to určené mně, ale takovým jako můj bratr, řvoucím nevolníkům a plebejcům v ochozech, s jejich kebaby a cukrovými vatami, slazenými nápoji a levným pivem.

„Mladý pane Crispine.“ Ze zadní části lóže se ozval přísný, mužsky znějící hlas. Otočil jsem se v křesle a ke svému překvapení jsem zjistil, že hlas patřil ženě: podsadité s ostrými hnědými očima. Pískové vlasy střižené nad uši měla smotané do drdolu a ohyzdná, větrem ošlehaná tvář se jí zkroutila ošklivým úsměvem. Natáhl jsem ruku a chňapl Crispina za jeho směšný pláštík.

Crispin se otočil a rozlil přitom trochu svého modrého nápoje na podlahu. Změřil si šeredu chlípným pohledem. „Už je čas?“

„Ano, mladý pane.“

Crispin se div nadšením nepolil, odhodil pohár na stůl a málem klusem vyrazil k obtloustlé douleterce stojící ve dveřích do chodby. Skrz zející otvor k nám doléhal ryk davu, jasnější a ostřejší bez tlumícího efektu hráze štítů chránících lóži.

„Přidáte se k nám, pane Hadriane?“ Sir Roban postoupil dopředu.

„Nepřidám, Robane.“ Odvrátil jsem se a snažil se zbavit šmouhy od tuhy na hřbetě ruky, ale dosáhl jsem jen toho, že jsem si zamazal levý palec. Pokoušel jsem se soustředit pouze na stránku před sebou a jatkám dole nevěnovat pozornost. Popravdě bych s Robanem s chutí odešel, kdyby tedy liktor nemířil zrovna do přístavku gladiátorů u vchodu na bojiště.

„Mám tu s vámi zůstat?“

„Ne, netřeba. Crispin vás bude potřebovat víc než já. Lóže se dá zamknout.“

„Dobře, blahorodí.“

O samotě v panské lóži jsem si přesedl do křesla určeného otci a sedmička mužů vystrojených jako imperiální legionáři pode mnou zatím masakrovala třicítku zločinných otroků pomocí plazmových hořáků a energetických kopí. Z arény se začal linout pach sežehnutého masa a spálené látky a pozvolna se mísil s vůní kebabu

a popcornu. Byl to zneklidňující, odporný odér. Listoval jsem stránkami svého skicáře: obrázky lidí a míst v okolí hradu.

Kreslení jsem miloval už od dětství. Jak jsem vyrůstal, začalo mi ovšem docházet, že ten proces v sobě skrývá cosi jedinečného. Fotografie zachycuje skutečnost svého předmětu, dokáže vykreslit jeho barvy a nuance do těch nejmenších podrobností ve větším rozlišení, než lidské oko dokáže kdy docenit. Stejně tak i videonahrávka nebo pamětní injekce dokážou vykreslit svůj objekt s naprostou precizností. Ovšem podobně jako pozorná četba umožňuje čtenáři vstřebat a zpracovat pravdu toho, co čte, kresba umělci dovoluje zachytit duši toho, co kreslí. Umělec nevidí, jak se věci mají ani kam by mohly dospět, nýbrž pouze to, jaké být musí. Čím se náš svět musí stát. To proto portrét — alespoň pro lidského pozorovatele — vždy předčí fotografii. To proto se i přes námitky vědy obracíme k náboženství, proto i ten nejnižší scholiasta dokáže předčit stroj. Fotografie zobrazuje stvoření takové, jaké je; zachycuje skutečnosti. Jak stárnu, začínají mě fakta nudit. Zajímá mě pouze pravda a ta se skrývá v uhlu — nebo v rumělce, pomocí níž zaznamenávám tuto výpověď. Nenaleznete ji v datech ani v laserovém paprsku. Pravda ani tak netkví v otrocké přesnosti, jako spíš v drobných a nenápadných nedokonalostech, v chybičkách, z nichž pramení umění i lidskost.

Krása, pravil klasik, je pravda. Pravda, krása.

Mýlil se. Ty dvě věci nejsou totéž.

V aréně se neskvěla žádná krása, ovšem skrývala se v ní pravda. Viděl jsem ji tam dole, ve výkřicích umírajících, popravovaných pro rozptýlení sedmdesáti tisíc diváků. Nebo jsem ji spíš slyšel — za pokřikem, výskáním a smíchem skandujícího davu, který doprovázel kouřem zahaleného Crispina na bojiště, zatímco douleteři a sluhové odklízeli těla zmasakrovaných otroků do výtahu. Ticho. Hluboké, hřmící ticho. Nikoli snad v uších, nýbrž v mysli. Dav ryčel jako jedna bytost, aby přehlušil to ohlušující ticho ve své duši.

Slyšel jsem ho, ovšem nerozuměl, odkud vyvěrá. Co znamená.

Zapnul jsem si kabátec, otočil se a dveřmi opustil lóži. Potřeboval jsem na vzduch. Najednou jsem si uvědomil, že už ten výjev pod

sebou nesnesu. Nebyl to můj svět, nepřál jsem si ho zdědit se vším, co k němu patřilo. Když jsem z lóže odcházel, plebs šlel a žíznil po Crispinovi.

S chutí jsem mu to šílenství přenechal.

KAPITOLA 7

MEIDUA

Venku bylo chladněji a povyk z kolosea ke mně tlumeně doléhal jenom z dálky. Odpoledne se chýlilo k večeru a obrovitý rudý disk bledého slunce se pozvolna skláněl k nízkým věžím Meiduy. V dálce se jako bouřkový mrak tyčila naše akropole a černý hrad, jež jsem nazýval domovem. Byl jsem sám. Muži a ženy táhnoucí se ulicí před arénou mohli být pro mě za mě zástupci jiného druhu, tolik vzdálení se mi zdáli.

Možná měl otec pravdu, když o mně pochyboval. Pokud nedokážu ustát násilí kolosea, jak pak mám vládnout celé prefektuře tak jako on? Jak ode mě může očekávat, že budu schopen činit těžká a krvavá rozhodnutí, která tvoří jádro vládnutí? Když jsem pospíchal od kolosea a procházel kolem hipodromu a velkého trhu, v myšlenkách jsem se obracel k rodu Orinů, k rozbitým sálům na Linonu, půlku soustavy od nás. Něčeho podobného bych nebyl schopen, neměl jsem k tomu dostatek síly, nebo možná krutosti. Pomyslel jsem na mrtvé otroky, na gladiátorovu botu drtící vybělené maso, dokud pod její tíhou hlava nepraskla. Přidal jsem do kroku, přál jsem si umět kráčet dost rychle, abych byl z tohoto světa nadobro pryč.

Hned za pozemky kolosea se město začínalo dmout do výšky. Pouliční světla už svítila a přes úzké uličky se postupně kradly stíny věží. Nad hlavou mi přelétal dopravní letoun a v dálce jsem rozeznával kondenzační stopu fúzní rakety stoupající k nebi. Chtěl jsem být na její palubě, mířit někam pryč — kamkoli. Věděl jsem, že bych

se měl začít pomalu vracet: alespoň ke svému transportu, když ne k lóži a spektaklu. Ale myšlenka na návrat do kolosea, na pohled na Crispina uprostřed jeho krvavé hry, ve mně probouzela neklid. Na okamžik jsem se zastavil ve stínu vítězného oblouku a sledoval projíždějící zemovozy, jak se proplétají hustou dopravou poblíž kolosea. Ze záhybu silnice se přihnal ostrý vítr a přinesl s sebou vůni soli a moře a křik vzdáleného ptactva. Dohasínající den byl vlahý, s jemně štiplavým nádechem konce léta, a já si musel přitáhnout kabátec trochu blíž k tělu. Rozhodl jsem se vyrazit domů pěšky. K čertu s otcem i se vším, co tomu řekne. Do hradu to nebylo daleko: několik kilometrů na západ a pak na sever skrz křivolaké uličky klikatící se okolo výběžku vápencových útesů až ke schodišti a Rohaté bráně.

Vydal jsem se podél promenády souběžně s řekou Redtine a zamířil k vodopádům a obrovitým zdymadlům. Na hladině po mém boku lomozily drobné rybářské džunky a těžké bárky přivázející zboží z oblastí dál po řece. Z dálky přes vodu ke mně doléhala drsná a skřehotavá změť mužských hlasů. Chvilí jsem pozoroval starodávny galleus s nevolnickou posádkou, jak se proti pomalému proudu ohromné řeky propracovává vstříc vzdáleným horám. Těsně nad hladinou se ke mně slabě nesl pokřik jejich velitele a rachot bubnu. „Raz, dva a jsme doma, chlapi,“ křičel do rytmu. „Raz, dva a jsme doma.“

Na okamžik jsem se zastavil a sledoval to staromódní plavidlo, dokud mi výhled nezatarasil nákladní tanker s namalovaným marlowovským ďáblem. Nevolníci neměli šanci. Měli zapovězenou veškerou technologii, která byla běžně dostupná našim cechům, a tak si museli vystačit s potem na tváři a silou svých paží.

Skoro jsem se v tu chvíli chtěl otočit zpět, vyrazit směrem k přístavu a tržišti s rybami, kde jsem se v mládí často toulával. Jeden nipponský muž tam ve svém rohovém krámku balil ryby do rýže a ve Spodním městě se pořádaly zvířecí zápasy. Byl jsem si ovšem vědom nebezpečí, které hrozilo palatinskému šlechtici, jenž si otevřeně vykračuje ulicemi vyšňořený dle svého postavení. Pootočil

jsem pečetným prstenem na palci a nervózně si pohrával s úzkým náramkem svého komunikátoru. Instinkt mi velel, abych pro někoho poslal nebo alespoň dal vědět Kyře, že nedorazím k transportu.

Příliš jsem si ale cenil vlastního soukromí, tak jako všichni mladí muži čelící složitým životním obdobím. Odvrátil jsem se od řeky, počkal, až ustane proud vozidel, a přešel hlavní ulici a pokračoval do kopce po klikatící se třídě lemované blikajícími výlohami a stánky, kde se prodávala zelenina a náboženské cetky Kaple z pomalovaného plastu a falešného mramoru. Uctivě jsem odmítl nabídku jakési ženy zaplést mi vlasy a následně přešel její našťavané pokřikování, že podobné pačesy může nosit tak akorát sodomita. Tehdy bylo v módě, aby muži chodili ostříhaní nakrátko, jako Crispin a Roban, já ovšem — a možná právě tohle bylo symbolem mého selhání jakožto dědice — na hlas lidu příliš nedbal. Měl jsem chuť té ženštině vpálit, že dlouhé vlasy nosí i její archont, ale nakonec jsem se udržel a zanechal ji dál ječet na rohu.

Jak už jsem řekl, připadal jsem si málem jako jiný živočišný druh. Vzhledem k dlouholeté rodinné tradici genetických manipulací jsem byl — a to i navzdory své drobné postavě — vyšší než většina plebejců, které jsem míjel. Vlasy jsem měl tmavší, pleť bledší. Ačkoli jsem tehdy nebyl o moc víc než dítě (bylo mi necelých dvacet standardních let), vedle těch předčasně zestárlých kupců a nádeníků jsem si připadal naprosto prastaře, ne snad kvůli svému věku, nýbrž protože jsem si uvědomoval, že ty jejich vrásčité tváře a kožnaté ruce jsou stěží starší než ty moje. Jejich těla už je zrazovala. Možná to bylo barbarskostí kolosea nebo jsou moje pocity zabarveny tím, co následovalo po vycházce, ale když si nyní vybavuji ty tváře obyvatel Meiduy, nepřipadají mi jako nic víc než karikatury. Připomínají mi dětskou čmáranici či jednoduchou řezbu zhotovenou někým, kdo oplýval jen tím nejzákladnějším povědomím o tom, jak má vypadat lidská bytost. Měli masitá obočí a roztažené póry, jejich olejnatá skvrnitá kůže byla vypražená sluncem tak, jako ta moje nikdy nebude. Ani jsem se tenkrát nepozastavil nad otázkou, kdo z nás je vlastně víc člověkem. Byl jsem to já, se svou uměle vylepšenou

genetikou a vznešeným držením těla? Nebo to snad byli právě oni, kdo byl lidštější, než kdy budu já, protože žili v souladu s přirozeným řádem věcí? Tehdy jsem věřil, že jsem to já, ale podobně jako v té bajce o kapitánovi, který opravuje svou loď prkno po prkně, dokud neskončí s novou lodí, si ani já nemohu neklást otázku, kolik řádek genetického kódu je možné přepsat, než přestanu být mužem, potažmo člověkem.

Další ulice, kterou jsem našel, se klikatila vzhůru a stáčela se doprava. Podél ní se táhly fasády z pískovce a skla ozdobně obrostlé vinnou révou, ačkoli v tomhle ročním období nerodila žádné plody. Minul jsem několik importérských kanceláří a místo, kde si plebejci mohli zaplatit výměnu svého shnilého chrupu. Ten jejich jim podle všeho sám od sebe nedorůstal, a navíc býval křivý. Vždycky jsem se tomu podívoval, ale pak jsem si vzpomněl na madame ředitelku Feng s jejími implantáty z nerezové oceli. Proč by si dobrovolně vybrala něco podobného, když mohla mít bílé? Zcela jsem se pohroužil do téhle myšlenky, a tak mi unikl plný význam burácení motorky v uličce za mnou, a už vůbec jsem neočekával přicházející ránu, která mi vzápětí dopadla na záda.

Úder mi vyrazil dech a já se záupněm padl na dlažbu. Moje dýka skončila pode mnou. Zády mi projížděla bolest a já měl co dělat, abych se vzepřel na pažích a zvedl se na kolena. Moje příliš dlouhé černé pačesy mi spadaly přes tvář a já v tu ránu pochopil užitečnost Crispinova kratšího účesu. Skoro jsem se rozesmál, ale moje hlava byla příliš zaměstnaná tím, co se dělo kolem. Kam se všichni poděli? A kde skončila ta ulička s porostlými fasádami, kterou jsem ještě před chvílí obdivoval? Musel jsem sejít z cesty a zabloudit do široké ulice, která se strmě zvedala k útesům a naší akropoli. Vysoko nade mnou se tyčily věže Ďáblova odpočinku, který nadále připomínal vzdušný palác nějakého nepokojného božstva.

V dálce bylo slyšet zvony Kaple, ohlašující soumrak. Vzduchem se nesly hlasy kanovníků, zesilované obřími reproduktory rozmístěnými v samotných chrámech i na kůlech po celé Meidui, a zpěvem svolávaly k modlitbě.

„Sejmi ho, Jeme!“ zvolal kdosi. Něco těžkého a kovového udeřilo o dlažbu a já se ohlédl právě včas, abych spatřil jakéhosi hromotluka, jak túruje svou motorku a zamořuje okolní vzduch výpary z jejího předpotopního naftového motoru. Kde k tomu stroji vlastně přišel — nejspíš z nějaké cechovní garáže nebo pokoutního obchodu —, jsem se nikdy nedozvěděl. V jedné ruce svíral dlouhou kovovou trubku a z jeho postoje mi bylo jasné, že s ní před chvilkou praštil o dlažbu. Stejný nástroj mě také musel poslat k zemi. Nejvíc mě ale zaujal mužův obličej. Levou nosní díрку měl rozpáranou až na kost a ve světle rozpálených pouličních lamp se hrozivě šklebila. Velký černý nápis na mužově čele oznamoval světu jeho zločin: PŘEPADENÍ. „Jdi po něm!“ zakřičel další mladík.

Rychle jsem se ohlédl stranou a spatřil dva další muže na motorkách, jak čekají na konci uličky a popohánějí svého kumpána s trubkou. Vztýčil jsem ruku do vzduchu a vrávoravě se postavil na nohy. „Vzdávám se!“ zvolal jsem, protože jsem si vzpomněl na lekce, kde jsme podobné situace nacvičovali, a zároveň jsem potajmu stiskl tlačítko *nebezpečí* na svém zápěstním terminálu. „Vzdávám se!“ Mlhavě jsem si vybavoval instrukce z dětství, abych se v případě, že se ocitnu beze zbraně nebo v obklíčení, svým útočníkům vydal a doufal ve vyplacení. Šlechtický řád všechny palatinské rody zavazoval, aby podobnou žádost ctily.

Jenomže tohle nebyli žádní šlechtici.

„Nasrat!“ zavolal jeden z dvojice za mnou. „S tím se běž bodnout!“

Druhý dodal: „Ty budeš nějaký šlechtěnej, co? S těma tvejma navoněnejma hadrama.“ Jazykem si přešel přes křivé zuby. „Dám krk, že u sebe budeš mít všelijaký drahý věcičky.“

Nebylo odpovědi, která by mohla uhasit lačnost v tom hlase. Měl jsem pouze okamžik na to, abych se rozhlédl po okolí. Chlapík s trubkou natúroval motorku, až se zadní kolo protočilo na místě a vyhodilo do vzduchu spršku kamínků poházených po silnici. Pak vyrazil proti mně s rukou napřaženou k další ráně. Roky mého tréninku mě v tu chvíli opustily a já se vrhl stranou k chodníku v naději, že zdvižený obrubník mého útočníka zbrzdí. Během nemotorného

úhybného manévru jsem palcem stačil aktivovat opaskový štít a ucítil jsem, jak se kolem mě s monotónním bzukotem zavírá jeho ochranná membrána. Okolní svět se ztišil, ale i tak mi bylo jasné, že útočník na motorce bude příliš pomalý, aby proti němu štít něco zmohl. Roysovo pole bylo užitečné pouze při rychlostech přesahující lidské možnosti. Kdyby jeden z těch parchantů třímal zbraň, to by byla jiná, ale trubku? Bez šance.

Útočník promáchl, smykem zabrzdil a se smíchem navedl stroj zpět směrem na mě. Měl jsem vzít nohy na ramena, ale já místo toho zůstal na místě a tasil svoji dýku. Nebyla delší než moje předloktí a její keramické ostří se v červeném soumraku mléčně blýskalo. „Kdo vás poslal?“ domáhal jsem se a zaujal obranný podřep. V myšlenkách jsem nesmyslně zabloudil zpět k honu na azhdarcha, jehož jsem byl odpoledne svědkem, ale rychle jsem shledal, že ten souboj měl jen pramálo společného se šlamastykou, v níž jsem se ocitl. Otroci byli pro okřídleného xenobita snadné sousto. Moje situace připomínala spíš pradávnné býčí zápasy, které se v koloseu odehrávaly v době, kdy se ještě nedostávalo zajímavějších oblud.

A já byl jen žalostný matador, jenž neměl ani pořádný meč.

„Kdo vás poslal?“ zopakoval jsem, nyní již spíš jako výzvu než otázku. Oba muži na konci uličky ke mně vypálili na svých strojích, jeden třímal býkovec a druhý hliníkovou pátku, se kterou si hrávaly děti. Po šermířsku jsem jim vyrazil v ústrety ve snaze zmírnit přicházející útok.

Zabralo to jenom zčásti a za několik okamžiků jsem se opět ocitl rozplácnutý na zádech. Skosený — to je ten výraz. Byl jsem v obklíčení, převalil jsem se na kolena a zvedl se zpět na nohy. Znovu jsem stiskl poplašný knoflík na svém komunikátoru. Roban už musel moje volání zachytit, stejně jako Kyra a ostatní strážé. Představoval jsem si peltasty pádící ke Kyřinu letounu, užuž jsem viděl, jak se jejich energokopí rozvírají jako šperkovnice do útočné pozice.

„Seber mu prsteny, Zebe!“ zvolal muž s trubkou. „Mrkej na ně!“ Ne, uvědomil jsem si překvapeně. *Žádný muž. Pouhý chlapec.* Moji útočníci byli děti. Elérové ne starší než Crispin, s tvářemi oblepenými

umaštěnými pokroucenými vlasy a plnými bedarů. Úplně běžné po-
uliční krysy. Gang. Jak ale získali ty motorky? Podobné stroje přece
musely přijít draho, jakkoli nepodléhaly dohledu Kaple.

Kaple... Pekelné zvony ze svatyně se už rozléhaly po celém městě
a Eusebia v Ďáblově odpočinku nad námi se jistě již pomalu chystala
k večerní bohoslužbě. Lidé se modlili, případně poklekali před krva-
vým oltářem kolosea. Představil jsem si Crispina, jak stojí uprostřed
zaprášené arény a z výšky ho i s jeho pobitými soupeři zkrápí déšť
růžových lístků. Sir Roban se sice právě kdesi hnal za mým signálem,
ovšem život okolního světa mimo bublinu chaosu, ve které jsem se
nacházel, šel pokojně dál.

Zvedl jsem svou dýku. „Bojujte se mnou spravedlivě!“ zvolal jsem
pošetile a prostoduše. Toto nebyl duel, žádný rytmický zápas jeden
na jednoho pod dohledem arbitra s vybranými zbraněmi, kde prů-
běh boje závisí pouze na zdatnosti bojovníků.

„Měl jsem pocit, že se vzdáváš,“ řekl jeden z chlapců — snad Zeb.
Nerozeznal jsem, který je který. Jeho dva kumpáni za mnou se krou-
živě přibližovali a motory jim běžely naprázdno. „Zmrdeček si nej-
spíš žije v nějakém tom paláci s věžičkami ve Vyšším městě a bude
nám tu vykládat o spravedlnosti.“ Mladík si odplívl. „Dej mu ještě
jednou, Jeme. Tohle je náš píseček.“

„A tohle je moje...“ Skoro jsem řekl *město*, když vtom se hromo-
tluk s trubkou rozjel přímo na mě. Uskočil jsem stranou a pokusil
se ho zasáhnout dýkou — příliš pozdě. Trubka mě bacila do ruky
těsně nad zápěstím a já zbraň upustil. Zavyl jsem bolestí a svezl se
na jedno koleno, moc dobře si vědom, že mám rozdrcené zápěstí.
Dva další chlapci zavýskli a seskočili z motorek. Se zlomenou rukou
přitisknutou k hrudníku jsem šátral po betonu po své dýce.

„Na to zapomeň, šlechtítko!“ Kdosi mě zezadu popadl za kabá-
tec. Otočil jsem se a zdravou rukou lumpovi vrazil jednu do brady.
Slyšel jsem, jak zaúpěl, a spokojeně jsem vycenil zuby, nosní dírky
roztažené, hrudník rozpumpovaný. Jeho kumpán se ušklíbl a řítíl se
proti mně. Vzpomněl jsem si na Crispina — který by bojoval skoro
stejně —, napřáhl jsem se ke kopanci a vzal ho přímo do rozkroku.

Tvář se mu stáhla a zavrával zpět, čímž mi poskytl dostatek času najít dýku. Sevřel jsem ji v ruce zrovna v momentě, kdy se do rvačky zapojil mladík s trubkou.

Věděl jsem, že nemohu zvítězit. Možná mít obě ruce, tak bych tři gaunery z ulice zvládl. Možná. Držet pořádný meč? Pak určitě. Ale tak, jak jsem byl? Polámaný, v obklíčení a ozbrojený jenom dýkou? Moje jediná šance byla hrát o čas. Měl jsem štěstí a mladíci si navzájem překáželi víc než trojice imperiálních legionářů v plné zbroji. A tak jsem odolával, odhodil své vznešené způsoby a vzdělání a bojoval jako nějaký troglodyt, který opustil civilizaci a vydal se žít mezi divokou zvěří.

Jako první se na mě vrhl mladík s trubkou (Jem, mám ten dojem) a já se mu vyhnul úskokem dozadu. Jeden z jeho kumpánů se mi zatím obloukem přesouval za záda. Sekl jsem po něm, ale moje slabší ruka byla příliš nemotorná a pomalá. Měl jsem mnohá nadání, ovšem obourukost mezi ně nepatřila. Cosi mě praštilo do zad — býkovec nebo pálka — a vyrazilo mi to dech. Zavrával jsem, potácel se k zemi a čísi bota mě tvrdě zasáhla do žeber. Zbyteček vzduchu, který mi ještě zbýval v plicích, ze mě rázem vylétl a já zalapal po dechu a pokusil se zvednout. Další bota dopadla na moje zdravé zápěstí. Ne dost silně, aby ho zlomila, ale dost na to, abych upustil dýku. Na okamžik jsem ztratil vědomí. Museli mě kopnout do hlavy. Na záda mi přistál další úder, ale ten už jsem cítil jen jako vzdálenou ránu z děla. Mám pocit, že moje duše se dál snažila vstát, přestože moje tělo se už se utápělo v prachu a temnotě. Na okamžik jsem se ještě vynořil nad hladinu a slyšel kohosi zasyčet: „To tě naučí, vykračovat si tady, jako bysme ti patřili!“

„Seber mu prsteny, Zebe!“

„Má i komunikátor! Ber ho!“

Čísi ruce mi z levého palce stáhly pečetní prsten a začaly zápasit s magnetickou sponou na mém komunikátoru. Pak jsem to uslyšel: „Kluci, sme v prdeli. Koukejte.“ Usmál jsem se, přestože jsem obličejem ležel na chodníku. Věděl jsem, že jim ukazuje můj prsten. „Je to posranej Marlowe. Sme v hajzlu.“ Chtěl jsem se dát do smíchu, ale

moje rty mě neposlouchaly. Palatinův prsten je vším. Přechovává jeho identitu; jeho fylogenetický strom, jak jeho rodiny, tak i celé konstelace; jeho tituly; listiny k jeho osobním državám. Pokud ho seberou a pokusí se ho použít kdekoli na planetě, otcovi nebo ba-biččini muži je najdou.

Hlupáci.

Nevybavuji si už nic dalšího vyjma temnoty a naprosté jistoty, že jsem mrtvý. Crispin se ujme vlády. O tom nebylo pochyb. Jen ať si ten svůj trůn užije, stejně jako svůj císařský titul. Ať otec spláče nad svou volbou. Mně už to bylo jedno.

Někteří scholiasté učí, že každá zkušenost je pouze součtem svých součástí. Že naše životy lze převést na několik rovnic, které lze vypočítat, zvážit, vyrovnat a pochopit. Věří, že celičský vesmír je složený z věcí a že i my jsme pouze jednou z nich. Dokonce i naše pocity prý nejsou nic víc než elektrochemické procesy probíhající v našem mozku, nic než součástky krvavého evolučního stroje. Právě proto se scholiasté snaží dosáhnout apatheie, stavu osvobození od citů. V tom tkví jejich velké pochybení. Lidské bytosti neobývají svět věcí, a dokonce ani naše vědomí se nevyvinulo pro život v něm.

Obýváme příběhy a v nich se setkáváme se silami, které leží mimo soustrojí prostoru a času. Strach a láska, smrt a zášť a moudrost — toto všechno je nedílnou součástí našeho vesmíru, stejně jako světlo a gravitace. Ve starověku je nazývali božstvy, protože jsme jejich loutkami, letíme, kam nás zavanou. Prosejte písky všech světů a přeberte vesmírný prach mezi nimi, a stejně nenajdete jediný atom strachu, jediný gram lásky, ani jeden jediný dram nenávisti. Přesto tu ale jsou, neviděné a nestálé, tak jako ta nejmenší kvanta a stejně tak skutečné. A podobně jako kvanta i je řídí zákonitosti mimo naši kontrolu.

A jaká je naše odpověď tváří v tvář tomuto chaosu?

Zbudujeme největší Císařství v celém známém vesmíru. Uspořádáme svět, podřídíme vnějškovou přirozenost vnitřnímu zákonu. Prohlásíme našeho císaře za božstvo, které nás má ochraňovat a vnést řád do zmatku přírody. Civilizace je svého druhu modlitbou: